

'Ασ' Όλα

Τὸ σῆματόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η ΝΕΟΤΗΣ

[Εργον Kate Smith]

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΥΚ ΕΞΕΣΤΙ

Μεθ' ἕκαστον θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, μεθ' ἕκαστην αὐτοῦ εὐεργετικὴν πράξιν, πάντοτε θὰ εὐρίσκητο μία φωνή, ἡ ὁποία νὰ ἀρθῆ ὑπὲρ τὰς ἐπευφημίας τῶν λαῶν καὶ ὑπὲρ τὰς εὐλογίας τῶν εὐεργετουμένων, ἡ ὁποία νὰ δηλητηριάσῃ τὰς ἡχοὺς μὲ κάποιαν κακόβουλον καὶ πονηρὰν παρατήρησιν.

Εἰς τὸ θαῦμα τῆς αὐριανῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, καθὼς καὶ εἰς τόσα ἄλλα, ἡ φωνὴ αὐτὴ εὐρέθη καὶ ὠχυρώθη κάτωθεν ἑνὸς προσβληθέντος τύπου, μιᾶς καταπατηθείσης συνηθείας.

— Δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον, λέγει ἡ φωνὴ αὐτὴ εἰς τὸν εὐεργέτην Ἰησοῦν, νὰ εὐεργετήσῃς σήμερον, διότι εἶναι Σάββατον, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον, προσθέτει ἡ ἰδία φωνὴ εἰς τὸν εὐεργετηθέντα παράλυτον, νὰ σηκώσῃς τὸν κράββατόν σου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τόσα χρόνια κατέκεισο, διότι εἶναι Σάββατον...

Ἡ δὲ φωνὴ αὐτὴ, ἡ ἐξερχομένη ἀπὸ θαλάσσης ψυχᾶς καὶ πονηρᾶς συνειδήσεως, ὀγκοῦται, διὰ νὰ καταπνίξῃ τὸ καλόν, διὰ νὰ συντρίψῃ τὸν ἀδάμαντα, ν' ἀποδοκιμάσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν ἔπαυσεν. Ἦτο καὶ ὅταν ὁ Ναζωραῖος εὐηργέτη καὶ ὅταν ὁ Ἀριστείδης ἐπάτασσε καὶ ὅταν ὁ Σωκράτης ἐδίδασκε καὶ ὅταν τόσοι καὶ τόσοι ἅγιοι καὶ δίκαιοι εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ποδηγῆται τοῦ πνεύματος ἐλάβανον τὴν ἀνημμένην δάδα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γνώσεως διὰ νὰ διανοιξοῦν νέας ὁδοὺς καὶ νὰ ὀρίσωσι νέας κατευθύνσεις.

Ἡ φρικώδης αὐτὴ φωνὴ πάντοτε ἀκούεται ὅταν ἕν πρόσωπον ἀρθῆ ἕν τῇ ἐκτιμήσει, ὅταν ἡ δόξα του καὶ τὸ φῶς του ζαλίωσι τοὺς ἀσπάλακας τῆς κοινωνίας, καί, ὡς ὁ ριπτόμενος λίθος εἰς τ' ἀβαθῆ ὕδατα ἀνασκαλεύει τὸν βουρκὸν διὰ νὰ τὸν φέρῃ μέχρι τῆς ἐπιφανείας.

Δυστυχῶς ἡ φωνὴ αὐτὴ ἀκούεται καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας ὄχι ὀλιγώτερον ἢ πρὶν, ὄχι ἀκινδυνωτέρα ἢ ἄλλοτε. Ἡ μοχθηρὰ καὶ ταπεινὴ ψυχὴ αἰσθάνεται ὀδυνηρὰς ἐπαναστάσεις ὅταν βλέπῃ ἄλλοθεν τὸ καλὸν ἐρχόμενον καὶ μὴ δυναμένη, ἀλλὰ καὶ μὴ ποθεῖσα νὰ τὸ δημιουργήσῃ, τὸ κηλιδώνει, τὸ καταστρέφει. Καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τονίζει τὰ κορκοδιλία ἐλεγεία τῆς.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ

Κατὰ τὰ τρία προηγηθέντα Κοινωνικά Διαγωνίσματα τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως, τόσον ἀπὸ μέρους τῶν διαγωνιζομένων, ὅσον καὶ τῶν Ἑλλανοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἠκούσθησαν πάντοτε καὶ παρατηρήσεις πινές σχετικαὶ πρὸς τὸ ἐπιτελούμενον εἰς τὰ σχολεῖα μας ἔργον. Καὶ αἱ παρατηρήσεις αὗται, ἐπιμονοὶ καὶ ὁμόθυμοι, ἦσαν τοσοῦτο μᾶλλον ἀξιαὶ προσοχῆς, ὅσον ἀπέρρεον καὶ συνεδέοντο πρὸς τὰ ποικιλώτερα τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων.

Οὕτω, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, ὡς ἀνθρώπου κοινωνικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς χαρακτηρὸς καὶ πνεύματος, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐλλείψεων τῆς Ἑλληνίδος καὶ τῶν προτερημάτων αὐτῆς, ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ ζήτημα τὸ τελευταῖον, τὸ περὶ ἀγαμίας, πάντοτε ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη περὶ τῆς βελτιώσεως τῶν καθ' ἡμᾶς σχολικῶν πραγμάτων καὶ ἡ διαρρύθμισις αὐτῶν συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἀτόμων.

Καὶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν ταύτην παρατήρησιν οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀντείτῃ.

Ἀφ' ἑαυτοῦ ὁμοῦ καὶ κατόπιν τῆς ὁμοφώνου ταύτης ὁμολογίας γεννᾶται τὸ ζήτημα: ὁποία ἀρά γε πρέπει νὰ εἶναι ἡ μεταρρύθμισις αὕτη; ὁποῖος σήμερον εἶναι ὁ σκοπὸς τῶν ἐκπαιδευτηρίων μας καὶ ἂν τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐκτελώσιν ἐπὶ πλέον δὲ τί περιτεύει εἰς τὴν ἀγωγὴν διὰ ν' ἀποβληθῇ ὡς ἄχρηστον. ἢ τί πάλιν ἐλλεῖπει διὰ νὰ προσιεθῇ ἀμέσως καὶ ἐπειγόντως.

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εὐθὺς γεννῶνται εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς διανοουμένου καὶ προβαλλοῦν τόσον ἐπιμονα, ὅσον εἶναι ζητήματα τῆς πρώτης ἀνάγκης. Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ τονισθῇ μίαν ἔτι φορὰν, πρέπει νὰ νοηθῇ καλῶς, ὅτι ὁ καιρὸς περὶ ταχὺς ὑπὲρ τὰ ἄτομα καὶ τὰς κοινωνίας, δημιουργοῦν νέας ἀνάγκας διὰ τὴν πάλιν τῆς ζωῆς καὶ καθιστῶν νάνους τὴν σήμερον τοὺς λογιζομένους γίγαντας. Πρὸ τῆς κινηματογραφικῆς ταύτης ἐξελίξεως τῶν ἀναγκῶν εἶναι λογικόν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβαλλόμενον, νὰ ἐνισχυθῶμεθα καταλλήλως, ὡς ὁ ναυτιλὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διέρχεται ἐπαλλήλους τοὺς μεσημβρινοὺς τῆς ὑδρογείου.

Καθὼς θὰ ἦτο καιρικόν μὲ τὴν περιβολὴν τοῦ Ἰνδοῦ τῆς πολυνησίας νὰ ἀντεπεξερχόμεθα τὰ ψυχὴ τῶν πόλων, ἢ ἀπέναντι τῶν σημερινῶν δρητνωτ νὰ ἐξαπολύωμεν κωπηλοφόρους τριήρεις, οὕτω παράλογον θὰ ἦτο μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ ἐφόδια τῆς χθὲς νὰ κοινώμεθα ἐπαρκεῖς πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς αὔριου. Ἡ σκληρὰ πείρα, αἱ δοκιμασίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ πικραὶ καταστροφαί, πολλὰκις ἀπρόοπτοι, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀνεξήγητοι, μᾶς πείθουσι διὰ τῶν ὀδυνηρῶν ἀποτελεσμάτων τὴν ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην.

Καὶ ἡ ἀνάγκη αὕτη, μεγάλη καὶ ἀδήριτος, προβάλλεται πρὸ ἡμῶν, ἔχομεν δ' ὅλοι καθήκον ὅπως ἀνταποκριθῶμεν δεόντως.

Ἰδοὺ διατὶ χαρμοσύνως ὑποδεχόμεθα τὰ ἐρωτήματα τοῦ Δ' Κοινωνικοῦ μας Διαγωνίσματος, τὸ ὁποῖον εὐηρεστήθησαν ν' ἀθλοθετήσωσι δύο ἐπιλεκτοὶ ἱεράρχαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου. Θίγουσι λίαν ἐπικαίρως καὶ ἀρκετὰ προσφυῶς τὸ μέγα αὐτὸ πρόβλημα καὶ δίδουσι μίαν εὐκαιρίαν νὰ τεθῇ τοῦτο ἐπὶ τοῦ τάπητος, νὰ μελετηθῇ ἀφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀπόψεις καὶ ἐκ τῆς μελέτης, ἐκ τῆς συζητήσεως αὐτῆς, νὰ προκύψῃ ἡ μεγάλη, ἡ σωτηρία ἀλήθεια.

Ὁμολογοῦμεν μετ' ἐκείνων, οἵτινες μᾶς παρετήρησαν τοῦτο, ὅτι τὸ θέμα δὲν εἶναι εὐχερὲς. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῶν Κοινωνικῶν Διαγωνισμάτων τοῦ «Ἄσ'Όλα» δὲν εἶναι ἡ πρότασις πρὸς ἐπίλυσιν παιδικῶν γριφῶν. Ἄν ἀκολουθήσωμεν τὸν συλλογισμὸν ἐκείνων, τότε πρέπει οὐδεὶς τῶν ἱατρῶν νὰ ἐπιλαμβάνεται τῆς θεραπείας τῶν μεγάλων καὶ βαρέων νοσημάτων, περιοριζόμενος εἰς περιποίη-

σιν παρονυχίδων καὶ ἐλαφρῶν κατάρρων. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ κοινωνικὸν μας σῶμα ἀσθενικὸν καὶ καχεκτικὸν φθίνει, θὰ ἦτο αὐτόχρονα παράφρων δειλία ἂν ἐδιστόζομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὰς πληγὰς καὶ νὰ θέσωμεν ὑπὸ τὸν ἀφειδῆ φακὸν τῆς παρατηρήσεως τὰ μικροβιοφόρα τοῦ αἵματος.

Ἡ ἡ ἐκπαιδευσις μας εἶναι τελεία καὶ πλήρης, ὁπότε πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἕκαστος, νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ νὰ παραδοθῇ μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς αὐτὴν. ἢ χολαίνει, εἶναι ἐλλιπὴς καὶ ἐλαττωματικὴ, ὁπότε πρέπει τὸ ταχύτερον καὶ ὅλοι ἐν ταύτῃ νὰ καταβαλοῦμεν πᾶσαν πρὸ σπάθειαν πρὸς βελτιώσιν τῆς.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁμοῦ πρέπει ὅλοι νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸ ζήτημα μὲ ὄλην τὴν σοβαρότητα, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπιβάλλει. Αὐτὸ εἶναι τὸ καθήκον μας, τὸ ὁποῖον μᾶς ὑποδεικνύει ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γενεάν, τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήσαμεν.

Δώσαντες εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκηδίας μας καταδικάζοντες αὐτὴν εἰς πρόωρον καὶ σκληρὸν θάνατον, ἐγκληματοῦμεν. Εἶναι ἐπιναγκες μαζὶ μετ' ἡμᾶς νὰ τῆς χαρίσωμεν καὶ τὰ μέσα τῆς ἀντοχῆς, τῆς ὑπερεπείσεως.

Ἐπικαλούμεθα τὴν φιλογένειαν παντὸς καὶ προσκαλοῦμεν πάντας, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὸ Διαγωνίσμα τοῦτο. Οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι, λόγῳ τῆς πείρας τῶν καὶ τῶν παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμον, εἰμποροῦν νὰ μᾶς εἰπουν πολλὰ τὰ καλὰ καὶ τὰ σωτήρια, οἱ ἱατροί, πρὸ τῶν ὁποίων παρελαύνει ἡ ἀσθενικὴ νεολαία μας, ἄς μᾶς φωτίσωσι διὰ τῶν ἐρευνῶν τῶν καὶ τῶν διδαγμάτων τῶν, οἱ κοινωνιολόγοι, οἱ μελετώντες τὸν ὄργανισμὸν καὶ τὴν ἐξέλιξιν τῶν κοινωνικῶν καὶ τὰς ἀνάγκας τῶν, ἄς προσέλθωσιν ἐπικουροὶ εἰς τὸ ἔργον, οἱ λοιποὶ φωτισμένοι διανοεῖται, καὶ κατερχόμεθα ἀκόμη μέρῳ τῶν μαθητῶν, εἰ ὁποῖοι ἔχουν προσφάτους τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς μαθητικῆς ζωῆς, ἄς μὴ φειδωλευθῶσι τὰς παρατηρήσεις τῶν. Ἐξ ἄλλου αἱ κυρίαί, εἴτε διδάσκαλισσαι εἶναι, εἴτε μητέρες, εἴτε μόνον οἰκοδόμοι, ἔχουσιν ἀποταμιεύσει καὶ ἐκ τῆς πείρας τῶν, ἐκ τῶν τόσων κοινωνικῶν ἐπεισοδίων, ἐκ τῶν τυχῶν τῶν ἀτόμων, τὸσας παρατηρήσεις καὶ τόσας ἰδέας. Αὗται ὅλαι ἐκ τοῦ μέρους εἰς τὸ ὅλον συναρμολογούμεναι, θὰ ἀποτελέσωσι τὸς βάσεις τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἀρχίσῃ εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας καθεστῶς.

Καλοῦμεν λοιπὸν ὅλας οὐτάς καὶ ὄλους αὐτοὺς νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν κονίστραν τοῦ Διαγωνίσματος τοῦτου.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἄθλον ἴσως δὲν εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν θεμάτων καὶ τὴν μελέτην, τὴν ἀπαιτουμένην δι' αὐτά. Ἀλλ' ὑπὲρ τὸ πεντακοσιόφραγον γέρας ὑπάρχει ἡ ἠθικὴ, ἡ εὐγενὴς ἱκανοποίησις τῆς δημιουργίας, ὑπάρχει ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἐπιτελέσεως ἑνὸς ἔργου, τοῦ ὁποίου ἡ ὠφέλεια εἶναι προφανής.

Ἄλλοτε, καὶ σήμερον ἀκόμη, διαγωνίζονται δι' ἕνα κλάδον δάφνης. Τὸ παρὸν Διαγωνίσμα προσφέρει μετ' αὐτῆς καὶ χρηματικὸν τι βραβεῖον. Δίδει τὴν εὐκαιρίαν τῆς συζητήσεως καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Τίς οἶδεν, ἴσως ἐξ αὐτῆς προβάλλει φαεινὴ ἡ ἀλήθεια.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

Μέγας ἢ ἀγαθὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις προσπαθεῖ νὰ τελειοποιῇ ἑαυτὸν· εὐδαίμων εἶναι ἐκεῖνος ὅστις αἰσθάνεται ὅτι τελειοποιεῖ ἑαυτὸν.

Σωκράτης

Ὅταν οἱ πλοῦστοι θεραπευθοῦν ἀπὸ τὴν χυδαίαν φιλοδοξίαν τοῦ θησαυρίζειν, τότε οἱ φιλόσοφοι θὰ εὐρίσκουν τὰ μέσα νὰ διαδίδουν τὰς ἰδέας τῶν.

Σπένσερ

ΗΔΟΝΙΣΤΑΙ

Ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ἤδη εἰς ἀξιόθρηνητον κατάστασιν, ὅπως μοῦ γράφει, εὗρηκε τὴν εὐκαιρίαν χθὲς νὰ δοξάσῃ τὸν Ὑψιστον, διότι, ἐνφ' ὑπῆρξε κάτοχος περιουσίας τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ ἀποθανοῦσα προχθὲς εἰς τὸ Χαλάνδρι, δὲν ἀπέθανεν ἐξ αἰτίας ὅπως ἐκείνη, διὰ νὰ τηρήσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ χρήματά του, ἀλλὰ τούναντίον τὰ ἔφαγεν ὅλα καὶ ἤδη πεινα.

«Ἐν τούτοις, εἶμαι ὑπερήφανος καὶ δοξάζω τὸν Θεόν, γράφει, διότι ὑπῆρξα σπάταλος. Ὑπῆρξα μάλιστα ἡδονιστῆς τῆς σπατάλης. Δὲν ἐξώδευα μόνον διὰ νὰ γλεντήσω, διὰ νὰ γευθῶ, διὰ ν' ἀπολαύσω, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ἐξοδεύω. Τὸ νὰ δίδω μοῦ ἦτο ἡδονή. Μοῦ ἐφαίνετο—καὶ τοῦτο δὲν ἦτο φαντασιοπληξία μου, ἀλλὰ πραγματικότης—ὅτι ἤμουν ἕνας κύριος νευροσπάστων, τὰ ὅποια διηύθυνα ἐγὼ καὶ ἐκινουῦσα κατὰ τὰς ὁρέξεις μου. Χάρις εἰς τὴν σπατάλην τοῦ χρήματός μου, μετεχειρίσθην τὸν γύρω μου κόσμον ὡς ἕνα θίασον ἀπὸ πρόσωπα τῆς ἐκλογῆς μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ποῦ ἐκουρδίζοντο κατὰ τὸ κέφι μου. Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος μὲ ἠϋφραινεν, ἔπαιζεν ἀποκλειστικῶς χάριν ἐμοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' εἰς τὴν ζωὴν, ὅ,τι ἤθελα: δράμα, κωμῳδίαν, ἐπιθεώρησιν, ὀπερέτταν, μελόδραμα. Τὸ χρήμα τὸ μετεχειρίσθην διὰ νὰ γνωρίσω κάθε μέλι τῆς γῆς, τὸ γάλα κάθε θηλῆς, τὰς ὠραιότητας καὶ τὰς γελοιοτήτας τῶν ἀνθρώπων. Ὅ,τι δηλαδὴ ἔχει ἡ ζωὴ. Καὶ φυσικῶς, δὲν ἐσπατάλου μόνον τὸ χρήμα, ἀλλὰ τὰ πάντα: αἴσθημα, εὐγένειαν, ὑγείαν, δύναμιν καὶ τάλαντον παντοειδὲς εἰς τὴν ζωὴν, ὅ,τι πλοῦτον εἶχα εἰς τὴν κάσσαν μου καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου. Ἐδίδα διαρκῶς καὶ ἔμενα εὐχαριστημένος, διότι ἐκεῖνος ποῦ δίδει λαμβάνει. Ἐγὼ ἐλάμβανα τὴν ἠθικὴν εὐχαρίστησιν τῆς σπατάλης, ἡ ὅποια σὰς βεβαιῶ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς ματαίας ταύτης ζωῆς. Διότι σπατάλη σημαίνει χρῆσιν ὅλων τῶν δυνάμεων εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ συμπόσιον, εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ οἱ σπάταλοι εἶνε οἱ ἥρωες τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς χωρὶς ὄρια πράξεως, ἥρωες προνομιούχοι, θύματα ἀξία σεβασμοῦ, ὅπως οἱ πίπτοντες ἐξηντλημένοι πρὸ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς Ἰσιδος μετὰ τὴν τρομερὰν πάλην».

Κατόπιν τῆς ἀπολογίας αὐτῆς τῆς σπατάλης, ἡ ὅποια ἔρχεται ὡς λίβελλος ἐναντίον τῆς γυναικὸς ποῦ ἀπέθανε προχθὲς ἀπὸ αἰτίας, διὰ νὰ μὴ ἐλαττώσῃ οἷτε κατὰ μίαν δραχμὴν τὰς τριακοσίας τῆς χιλιάδας, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ προασπίσω τὴν ψυχὴν τῆς μαρτυρικῆς νεκρᾶς. Βεβαίως ὅλοι ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ καὶ πεζοὶ ἄνθρωποι, οἱ μὴ γνωρίζοντες τὴν θεῖαν ἡδονὴν τῆς σπατάλης, καὶ τὴν γλύκαν περιουσίας τριακοσίων χιλιάδων

δραχμῶν, εἴμεθα κατώτεροι τῶν προνομιούχων τούτων ποῦ παρομοιάζονται ὑπὸ τοῦ ἐπιστολογράφου μου μὲ τοὺς ὑπερόχους ἐπιθανάτους παλαιστὰς τῆς Ἰσιδος. Ἄλλὰ φιλαργυρία, ὡς ἡ τῆς γυναικὸς τοῦ Χαλανδρίου, εἶνε πάλιν προνόμιον ἐλαχίστων ἀνθρώπων. Ἦτο καὶ αὐτὴ ἡδονίστρια τοῦ χρήματος, ἰέρεια τοῦ ἰδανικοῦ τῆς φιλαργυρίας. Ἠγάπησε τὸ χρήμα εἰλικρινῶς καὶ κατὰ τὴν γραφὴν: «ἀπέθανεν, ὅτι ἠγάπησε πολὺ». Ἡτοκτόνησε χάριν τοῦ ἰδανικοῦ τῆς.

ΜΑΚΚΑΒΑΙΟΣ

ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ξανθαῖς ἡ μελαγχροιναῖς; Ὅσακις ἐτέθη καὶ ὀπουδήποτε προεβλήθη τὸ ἐρώτημα αὐτό, αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀνδρῶν ὠμοίασαν εἰς ἀμηχανίαν ἢ διπλωματίαν τὴν κρίσιν τοῦ ἐρωτευμένου μὲ τὴν Κικὴ καὶ τὴν Κοκῶ ἢ ἐνθύμισαν τὴν σοφίαν τοῦ ἀρχαϊκοῦ δόγματος περὶ γούστων καὶ χρωμάτων. Καὶ πρώτην τῶρα φορὰν διαβάζομεν, ὅτι ἀναλόγου ἐρεῦνης ἀποτελεσμα ἀπέβη καθολικῶς εἰς βάρος ὠρισμένου χρώματος, εἰς τὸ ὅποιον ἐπερρίφθησαν μὲ ἀριθμοὺς καὶ κατηγορηματικότητα ὅλα τὰ ἄδικα.

Καὶ ὅμως! Ἴδου ὅτι ἐπίσημος στατιστικὴ τῶν δικαστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης ἐπιβαρύνει ἀποκλειστικῶς τῆς ξανθαῖς, εἰς τὰς ὁποίας καὶ ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν Νεοϋορκέζων δικηγόρων ἀποδίδει τὰ περισσότερα διαζύγια.

Γεγονὸς λοιπὸν: Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν διαζυγίων εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὀφείλονται εἰς ξανθαῖς.

— Ἀληθινὸς ἐθνικὸς κίνδυνος! ἐδήλωσαν οἱ εἰδικοί εἰς συνεντεύξεις, τὰς ὁποίας ἐζήτησεν Ἀμερικανικὴ ἑφημερίς. Εἶνε φαντασμένες, ἐλαφρόμυαλες, φιλάρεσκες εἰς μέγιστον βαθμὸν καὶ φλερτάρουν ἀκατασχέτως! Ἀφ' ὅσους ἠγάπησαν ξανθαῖς, οἱ περισσότεροι μετεμείληθησαν πικρά. Εἰς τὰ ποικίλα δράματα τῆς ζωῆς, αὐταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωταγωνιστοῦν, ἐνφ' ἡ μελαγχροιναῖς εἶνε σχεδὸν πάντοτε θύματά των.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ μελαγχροιναῖς, κατὰ τὴν Ἀμερικανικὴν πάντοτε στατιστικὴν, παρουσιάζουν τὰ περισσότερα προτερήματα καὶ ἂν κάποτε φταίξουν, δείχνουν τόσῃν μεταμέλειαν, ὥστε... τὸ διαζύγιον ἀποσοβεῖται. Ἄλλως τε, ἡ μελαγχροινὴ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀποτελοῦν τὴν μειονοψηφίαν μετὰ τῶν ἐγγάμων ἢ περισσότεραις μένουν γεροντοκόραις!

Εἰς τὴν ἀπορίαν «διατὶ λοιπὸν ἡ κρατοῦσα πεποίθησις ἀποκλίνει ὡς πρὸς τὴν ἡμερότητα ὑπὲρ τῶν ξανθῶν», ἕνας σοφὸς Νεοϋορκέζος δικηγόρος ἀπήντησεν:

— Ἡ πλάνη αὐτὴ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν μανίαν νὰ παριστάνεται μὲ ξανθὰ πάντοτε μαλλιά ἡ Παναγία καὶ οἱ ἄγγελοι. Ἄν καὶ οἱ ζωγράφοι προτιμοῦν αὐτὴν τὴν ἀπεικόνισιν διὰ λόγους καθαρῶς χρωματικῆς ἐντυπώσεως, ἡ δικαστικὴ μου πείρα ὁμως φθάνει εἰς τὸ ἀντίθετον ἐντελῶς συμπέρασμα: Φυλαχθῆτε ἀπὸ τῆς ξανθαῖς!

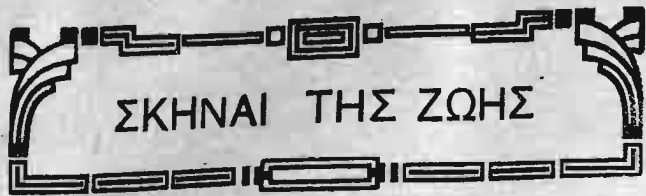

Ἄν καὶ ὅλ' αὐτὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶνε γνώμαι ἰσχύουσαι μόνον διὰ τὸν Νέον Κόσμον, ὁ ὑποφαινόμενος αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν, ἐπειδὴ τὰς μεταγράφει, νὰ ἐπιφυλαχθῇ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ διατυπώσῃ ὁμολογίαν πίστεως καὶ ὑποταγῆς πρὸς τὸ αἰώνιον θῆλυ, ἀδιακρίτως χρώματος μαλλίων.

ΔΟΣ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΝΙΦΑΤΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ & ΧΡΥΣΟΣΤ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
 (ἐκ τῶν πρώην ὑπαλλήλων Π. Α. Καλλινίκου)
«ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ»
 ἐν Γαλατῇ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29
 καὶ ὁδῷ Μπιλούρ, 2, παραπλ. τοῦ Τοῦνελ
 ἐναντι τοῦ Μεχμεμέ.
 Ὑφάσματα μάλλινα, μανταπολάνες, σινδονόπανα, τραπεζομάνδηλα, πετσέτες, προσόψια, παραπετάσματα (κατηφεδένια, μάλλινα, τούλλινα καὶ λινά), κρετόνια, κλινοσκεπάσματα (μάλλινα καὶ βαμβάκερά), στρωματοσόπανα κλπ. κλπ.
 Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΠΡΟΣΟΧΗ
ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ
ΕΦΘΑΣΑΝ
ΕΑΡ
 Προτιμᾶτε τὰ Καταστήματά μας.
 Θὰ ἐνδύεσθε πάντοτε καλλίτερα
ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ο βίος, αξιότιμοι οικοκυραί, καθίσταται αδίωτος. Η κατάσταση είνε ανυπόφορος. Η πολιτική της πολυτίμου στέγης σας επιδεινούνται. Ίσως τὸ ρεύμα τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς ἐσθυσε τὴν εὐτυχὴ καὶ σπινθηρίζουσαν φλόγα τῆς μαγειρικῆς σας ἐστίας καὶ ἡ δὰς τῆς ἐμπολέμου πολιτικῆς ἔχει ἀνάψει εἰς τὴν ἡσυχον καὶ τροφοδότειραν κουζίαν σας τὴν ἐπανάστασιν.

Διότι πρόκειται περὶ τῆς κουζίνας σας ἢ μᾶλλον περὶ τοῦ καλλωπίσματος αὐτῆς, ὑμετέρας ὑπηρετρίας τῆς πάνυ.

Λαμβάνετε μιὰ ἐφημερίδα καὶ φρίττετε βλέπουσαι τὸν ξετρελλαθέντα κόσμον. Παντοῦ φλόγες, καπνοί, αἵματα, σκηναὶ φρίκης, βρυγμοὶ δόδοντων, προετοιμασίαι καταστροφῆς, ἐρημώσεως, πένθους. Ἀπὸ τὸν γαλανὸν Δούναδιν, ὅπως τὸν τραγωδοῦν οἱ Βιεννέζοι, μέχρι τοῦ Ὁρενόκου, δὲν ἀκούετε δυὸ χρόνια τὸρα σχεδὸν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὕδρεις, ἀντεγκλήσεις, δὲν βλέπετε παρὰ αἱματοχυσίας, σκοτωμούς, προοίμια δευτέρας παρουσίας. Καὶ φρίττετε δικαίως. Καὶ στρέφετε τὸ βλέμμα μὲ πόθον πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ εὐρίσκετε εἰς τὴν κουζίαν σας τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν. Ἡ φλόξ, ἡ ἱερά ὡς τῆς Ἐστίας φλόξ, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ἀδυστοῦν ἢ εὐσεβῆς ἱερεία τῆς λουκουλείου θρησκείας καὶ ὑμετέρα λίαν ἀγαπητὴ ὑπηρετρία καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξετελοῦντο τὰ μυστήρια τοῦ ψησίματος, βρασίματος καὶ τηγανίσματος τῶν εὐόσμων φαγητῶν σας, δὲν λάμπει πλέον ἔτσι δυνατὰ ὡς ἄλλοτε, τρεμεῖ, κινδυνεύει νὰ σβύσῃ, ἀδυνατεῖ, νεκροῦται. Ἡ ὑπηρετρία, ἡ μαγειρίσσα, ἐπανάσταται, σὰς ἀρνεῖται καὶ ἀπέρχεται.

Τί συμβαίνει; Προσδεύμεν. Ἡ πρόδος ἐξαπλοῦται παντοῦ. Εἶνε ὁ ἥλιος ὁ φωτίζων τὸ πᾶν, εἶνε ὁ νεωτεριστικὸς θεός, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ἀκόμη καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν δουλικῶν σας.

Τῆς δούλας σας ὁ τράχηλος πλέον ζυγὸν δὲν ὑποφέρει. Σεῖς τὴν θεωρεῖτε ὅπως τὴν ἐθεώρουσιν εἰς τὴν καλὴν τῶν πατέρων μας ἐποχὴν. Ἐνας λόγος φυγῶν ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν δόδοντων σας θεωρεῖται μία προσβολή. Τὸ δουλικὸν σας ἀπαιτεῖ σεβασμὸν ἀπὸ σᾶς, ἄλλως ἀδειάζει... τὴν γωνιὰν τῆς κουζίνας σας.

Κλαύσετε ἀναπολοῦσαι τὰ παλαιὰ χρόνια, ὅποτε μικρὰ κοριτσάκια τρελλαίνατε μὲ τὰ καπρίτσια σας τὰς καλὰς ἐκεῖνας κυρὰς φρουφρυδάς καὶ ὅπως ἄλλως τὰς ἔλεγα τὰς νταντάρες σας, ποῦ ἔζων καὶ ἀπέθνησκον ὡς πειθήνια ἐργατικὰ ζῷα, ἀποτελοῦντα σχεδὸν μέλος τῆς οἰκογενείας. Τώρα ἐπίσης τὰς συναντᾶτε, ἀλλὰ εἰς τὰ μυθιστορήματα.

Τὸ ὑπηρετεῖν ἦτο δι' ἐκεῖνας καύχημα, ἓνα ἀξίωμα, αὐτὴ τῶν ἡ ζωῆ. Ἦσαν ἡ σκιά τῶν κυρίων τῶν, προσωποποιήσεις ἀγάπης ἀληθοῦς καὶ εὐγνωμοσύνης, ὑπακοῆς δὲ τυφλῆς. Ἄλλοι καιροὶ ἦσαν τότε καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Τώρα ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναγνωρίζει ἀνώτερόν του. Ἐν τῷ κρανίῳ του ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα τῆς ἰσοπεδώσεως τοῦ παντός. Καὶ ὁ ἐλάχιστος ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἀέρος ποῦ ἀναπνέει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ποῦ τὸν θερμαίνει, ἐπὶ τῆς ζωῆς ποῦ τοῦ ἔδωσε τὸ φῶς. Ἐκαστος παραδέχεται, ὅτι εἶνε κάτι, ὅτι εἶνε μέλος τῆς πελωρίας οἰκογενείας ποῦ λέγεται ἀνθρωπότης. Ὅτι τὸ ὑπηρετεῖν δὲν σημαίνει νὰ εἶνε «δούλος τῶν κυρίων του». Δὲν ὑπάρχει «δούλος» καὶ «κύριος», δὲν ὑπάρχει. Ὁ πρῶτος εἶνε ἐργάτης καὶ πωλεῖ εἰς τὸν δεῦτερον τὴν ἐργασίαν του ποῦ λέγεται ἐργοδότης. Τίποτε ἄλλο.

Ἡ ζωὴ του, αἱ πράξεις του, ἡ θέλησίς του, αἱ ὁρέξεις του, ἐν γένει τὸ αὐτόμῳ του εἶνε ἰδικόν του, εἶνε κτῆμά του καὶ εἶνε ἐλεύθερος.

Ὁ σοσιαλισμὸς χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν τοὺς μπηκε σὰν ἀλογόμουγα καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει ἡσυχούς.

Σὰς σπάνουν τὰ πιάτα;

Μὴ θυμώσητε, ἄλλως θὰ σᾶς εἶπουν: «Μήπως καὶ σεῖς δὲν σπάνετε; Ἄνθρωπος εἶμαι». Τί μπορείτε νὰ ἀντιτάξητε εἰς τὴν λογικὴν αὐτὴν, ἀφ' οὗ καὶ οἱ φιλόσοφοι εἶπον ὅτι τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπινον;

Σὰς κλέβουν τίποτε;

Μὴ ἐξοργίζησθε, ἄλλως ἀκούετε τὰ ἐξῆς: «Τί νὰ κάμω; Πτωχὴ εἶμαι. Σεῖς ἔχετε πολλὰ καὶ ἐγὼ σᾶς παίρνω ἓνα. Γι' αὐτὸ πρέπει ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ;» Σὰς παρακαλῶ, λογικώτερον τούτου ὑπάρχει; Μήπως ὁ Χριστιανισμὸς δὲν διδάσκει εἰς τοὺς ἔχοντας δυὸ ἱμάτια νὰ δώσουν τὸ ἓνα εἰς τὸν μὴ ἔχοντα; Τὸ λησμονεῖτε σεῖς πρὸς στιγμὴν; Σὰς τὸ θυμίζει ἡ ὑπηρετρία σας καὶ μάλιστα εἶνε λεπτὴ πολὺ ποῦ τὸ παίρνει μόνη, διότι ἂν σᾶς τὸ ἔλεγε, θὰ εἶχετε τύψεις συνειδότος, ὅτι δὲν ἐνεθυμήθητε τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν.

Φυσικὸν εἶνε νὰ εὐρηγε κανένα «ἐξάδελφον» εἰς τὴν κουζίαν σας εἰς γλυκεῖαν συνδιάλεξιν μετὰ τῆς «ἐξαδέλφης» του καὶ ὑπηρετρίας σας' φυσικώτερον δὲ εἶνε πλήρης ὁργῆς νὰ δεῖξητε εἰς τὸν αὐθάδη αὐτὸν Ρ. μαῖον τὴν θύραν τοῦ ἐντίμου σπιτιοῦ σας. Παρεμβαίνει ἕμως ἡ Ἰουλιέττα, ἡ ὁποία σᾶς βλέπει κατάμματα καὶ γελαστή, ἐν ᾧ σεῖς ἀφρίζετε ἀπὸ ὀργὴν καὶ σᾶς λέγει: «Σὰς παρακαλῶ, τί εὐρίσκετε ἐδῶ τὸ κακόν; Μήπως ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος; Μήπως δὲν ἔχω καρδίαν; Μήπως δὲν ὀφείλω νὰ σκεφθῶ διὰ τὸ μέλλον μου; Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ ἀγαπηθῶ;» Λογικώτατον. Τί ἄλλο λέγει ὁ ἀρχαῖος δραματοῦργος ὅταν ἀναφωνῇ «Ἐρως ἀνίκατε μάχαν...»;

Ἔτσι ἐγεινεν ὁ κόσμος δυστυχῶς, καλαί μου οικοκυραί, Αἱ καλὰς καὶ ἀγαθὰς γρηούλες λέγουν κινῶντας τὸ κεφάλι των μὲ λύπη ποῦ ζαρῶνει περισσότερο τὸ πρόσωπόν των: «Παιδί μου, ὁ κόσμος χάλασε' ζύπνησε ὁ κόσμος, παιδί μου». Καὶ ἔχουν δίκαιον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐτίναξεν ὅλας τὰς παλαιὰς δοξασίας. Ριζοσπάστης αὐτός, ζητεῖ κατὰ πρῶτον τὴν ἀτομικὴν του ἐλευθερίαν.

Τὴν ζητεῖ. Τὴν εὐρίσκει; Ἄγνωστον. Διότι ἡ σημασία τῆς εὐρίσκειται εἰς τὴν ξεχωριστὴν ἀντίληψιν ἐκάστου ἀτόμου.

Διότι ὁ εἰς θεωρεῖ ἐκεῖνο ἐλευθερίαν, ὅπερ ὁ ἄλλος δουλείαν φαντάζεται.

Καὶ διότι, τρέχων λαχανιασμένος κατόπιν τῆς ποθητῆς ἐλευθερίας, συμβαίνει νὰ ἀλλάξῃ

μόνον δεσπότην καὶ ἡ ἐλευθερία φεύγει καὶ φεύγει μακρὰν.

Καὶ τέλος, διότι πραγματικὴ, ἀπόλυτος, ἐντελής ἐλευθερία δὲν ὑφίσταται, καὶ ἂν τὴν εὐρηγε ἐν τῇ ζωῆ σας εἰς πραγματικότητα τὴν οὐτοπίαν αὐτὴν, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήτε τὸν ἑαυτὸν σας κάτι ἀπὸ θνητοῦς περισσότερο. Εἴμεθα δούλοι ὄλοι, ὄχι ἀπελεύθεροι, ἀλλὰ ἐλεύθεροι δούλοι εἰς ὀλιγίστας περιστάσεις.

Ποιὸς ὅμως ποῦ πωλεῖ τὴν ἐργασίαν του (διὰ νὰ μὴ εἶπω τὴν ἄλλην λέξιν) νοιώθει ἢ παραδέχεται αὐτὰ, ὡς ἀξιότιμοι οικοκυραί; οὐδεὶς, οὐδεμία καὶ δυστυχῶς οὐδέν.

Καὶ ζητοῦν τὸ δουλικὸν σας νέα δαιμόνια νὰ εἰσαγάγουν, χωρὶς νὰ εἶνε βέβαια ἂν αἱ νεαὶ περιστάσεις δὲν τοῖς προσφέρουν τὸ κώνιον. Καὶ ὅταν αὐριον ἀπὸ τὴν Δύσιν ἔλθῃ καὶ μεταφυτευθῇ εἰς τὴν εὐλογημένην μας Ἀνατολήν ἡ περιφανὴς ἰδέα νὰ σχηματίσουν λέσχας, ὅπου ἐπὶ μιᾶς ἔδρας καὶ πρὸ ἐνὸς ποτηρίου νεροῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκρατηρίου χειραφετηθέντων δουλικῶν θὰ κινδυνεύσητε νὰ ἴδητε τὴν ὑπηρετρίαν σας νὰ ἀναπτύσῃ πολιτικά, φιλολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ζητήματα καὶ διὰ τῆς ρητορείας τῆς νὰ ἀνακυκᾷ γῆν, οὐρανὸν καὶ θάλατταν, ὅπως ἐσχάτως συνέβη εἰς τὴν εὐτυχὴ Ἀλβιόνα, τότε καταργήσετε τὰ μαγειρεῖά σας, σβύσετε τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς κουζίνας, πωλήσετε τὰ σκεύη τῆς, συσσωματώσητε, συστήσετε συσσίτια, ὅπου διαδοχικῶς καθ' ἐκάστην μιὰ ἀπὸ σᾶς θὰ ὑποδύηται τὸ πρόσωπον τῆς μαγειρίσσης καὶ οὕτως, ἀποτινάσσουσαι, τὸν ἀνυπόφορον δουλικὸν ζυγόν, θὰ τρώγητε ὑμεῖς καὶ οἱ περὶ ὑμᾶς ἔστω καὶ μέλανα ζωμόν, ἂν δὲν ἔχητε μαγειρευτικὴν δεινότητα, ἀλλὰ θὰ τὸν τρώγητε ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ ἰδρωτὶ τοῦ προσώπου ὑμῶν. Ἀμήν.

ΝΙΚΟΣ ΟΥΛΗΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ

ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ,

(παραπλεύρως τῆς Σάντα - Μαρίας).

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν,

κομψότητα,

καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει

τὰ ὠραιότερα,

τὰ στερεώτερα

ἠΓΓΛΙΚΑ καὶ ΓΒΛΛΙΚΑ
ΡΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα

γυναικείων ἐνδυμάτων.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΕΙ

I

Εἶχαν συναντηθῆ εἰς ἓν ταξίδιον ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Αὐτός, διέσχισε τὸν Εὐβοϊκόν, χάριν ἀναψυχῆς Αὐτῆ, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν γενέθλιον.

Τὰ βλέμματά των ἤνωσεν ἀπλῆ περιέργεια. Ἐκ τοῦ ἀνθρωπομαζώματος, τὸ ὁποῖον συνεφύρετο ἐπὶ τοῦ κατασιρώματος, μόνη ἡ κόρη ἐκείνη ἦτο ἡ προσωποποίηση τοῦ ὠραίου, μόνη αὐτῆ ἡ ἔκφρασις τοῦ σφρίγγου, τοῦ πνεύματος. Ἡ φίλη της — τί καλὴ φίλη! — τῆς εἶπε :

— Εἶνε ὁ Ἀμόραντος.

— Μπα; Αὐτὸς ποῦ γράφει;

— Ναί. Καὶ μὴ τὸν πολυκτυτᾶζεις, γιατί θὰ βάλης τὸν ἀνθρωπο σὲ σκοτούρες, νὰ γράψῃ κανὲν χρονογράφημα. Καὶ καθὼς βλέπω ὁ ἀνθρωπος κάνει ταξίδι διὰ νὰ ξεσκάσῃ. Δὲν βλέπεις μὲ τί ὄρεξις κυττάζει τὴ θάλασσα;

Πράγματι, ἐλεύθερος ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς γραφίδος, ἐρρέμβαζεν, ὅτε ἀνεσκίρτησεν. ἤκουσε τὴν φίλην — τί καλοκάγαθες αὐτὲς ἡ φίλες! — νὰ φωνάζῃ τὴν φίλην της ἀπὸ μίαν γωνίαν τῆς κοπαστῆς μὲ τὸνομά της. Ὄνομα, τὸ ὁποῖον κάποτε εἶχα ἀκούσῃ. Ἐγραφε καὶ αὐτῆ κάποτε καὶ κάποτε εἶχεν ἐκφρασθῆ ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ συγγραφικὸν τάλαντόν του. Ἐκτυτᾶχθησαν μερικὲς φορὲς μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ὥρας, αὐτῆ ἀποβιβάζετο εἰς τὴν πατρίδα της, αὐτὸς ἐξηκολούθει τὸ ταξίδι του!

II

Ἐκύλισαν δύο χρόνια. Αὐτῆ ἐδιάβαζε τὰ ἔργα του. Καὶ τῆς ἤρεσκον. Αὐτὸς ἤκουε περὶ αὐτῆς ἀπὸ ἓνα συμπατριώτην της. Καὶ ἤκουε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθη, τὸν ἀπασχολεῖ τόσο ὁ οικογενειακὸς βίος καὶ ἰδίως τὸ μωρουδάκι του, ὥστε ἡ λήθη ἤρχιζε ν' ἀπλώνῃ τοὺς ἀραχνοειδεῖς πέπλους της.

Εἰς μίαν ἀπογευματινὴν, μία κυρία ἐλκύνει τὰ βλέμματα τοῦ Ἀμαράντου. Τί χαριτωμένη κυρία, ἀλλὰ πρὸ πάντων τί ἐξυπνὴ! Δὲν χορταίνει νὰ τὴν βλέπῃ. Μὰ καὶ αὐτῆ ἀνταποδίδει τὰς ὀφθαλμοβολὰς. Αἴφνης, ἡ οἰκοδέσποινα — ἦτο στοιχειῶδες καθῆκον — τοὺς συνιστᾷ. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του ἐκείνη μειδιᾷ διπλοῦν μειδιάμα. Τὸ ἐν ἦτο τυπικὸν — περιέκλειε δύο ἐτῶν πνευματικὴν γνωριμίαν. Ὡς φωτεινὸν μετέωρον διῆλθεν ἀπὸ τὸ πνεῦμά της ἡ φιλολογικὴ του ἐργασία.

Ἐκείνη κατῴρθωσε νὰ πνίξῃ ἓνα παλμὸν συγκινήσεως καὶ νὰ εἰπῇ :

— Καὶ μένετε ἐδῶ τώρα;

— Ὅχι, προχθὲς ἦλθα καὶ αὐριον τὸ πρωτὸ φεύγω, διότι ὁ κύριός μου... Ξεύρετε, ὑπανδρεύθη πρὸ ἐνὸς μηνός...

— Μπα! Μὰ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔπαθα πρὸ ἐνὸς ἔτους.

— Μπα! συνεπλήρωσεν ἐκείνη.

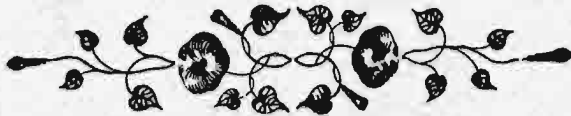
Καὶ ἐχαιρετήθησαν ὡς ξένοι.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν ὡς καλοὶ φίλοι.

Μόνον φίλοι;
Κανείς των δὲν ἤξεύρει!
Ἐὰν ἐρωτήσετε αὐτὴν, ἀν αἰσθάνεται τίποτε διὰ αὐτόν, θὰ σηκώσῃ τοὺς ὤμους, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ τί νὰ σᾶς εἰπῇ. Ἄν ἐρωτήσετε αὐτόν, θὰ σκεφθῇ ἴσως, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ τίποτε.

Κανείς των δὲν ἤξεύρει!..

Δ. Ι ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ ΜΟΥ

Ὅπως ἡ θάλασσα φουρτουνιασμένη μὲ μαῦρα κύματα τρέμει, κτυπᾷ, βογγᾷ ἀκράτητη κι' ἀγριεμένη ἀφροὺς καὶ θάνατο παντοῦ σκορπᾷ,

Ὅπου νομίζεις δαιμόνων πλήθη λυσγάρια πύρινα σ' αὐτὴν βουτοῦν, ἔτσι κι' ἐμένα τώρα τὰ στήθη τρέμουν, σπαράζουν, κτυποῦν, βογγοῦν!

Κι' ὅπότεν σύννεφα μαυρισμένα σκεπάζουν ὄλον τὸν οὐρανό, βορριάς συρίζει ἀγριεμένα, τὸ σύμπαν γίνεται σκοτεινὸ,

κι' ἀγριὸς τρόμος τὸ πᾶν κατέχει, παντοῦ πλακόνει λύπη βαρειά, ἔτσι κι' ἐμένα τὸ στήθος μ' ἔχει μ' αὐτὰ περιβλητῆ μιὰ καρδιά!

Φ. ΡΑΪΜΟΝΔΟΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Στὴν ὄμορφη τὴν ἀμμουδιά καθόμουνα μονάχος κι' ἐβλεπ' ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά νὰ παίρνῃ ἀμέτρητα φιλιά ὁ μακρυσμένος βράχος.

Κι' ἔκλαψα τότε σιγαλά, ἔκλαψ' ἀπελπισμένα, κι' εἶπα στὴ θάλασσα δειλὰ καὶ παραπονεμένα :

— Φιλιά, τραγούδα, θάλασσα, στ' ὄμορφο τ' ἀκρογιάλι, ἐκεῖ ποῦ κλάψανε πολλοί, ποῦ θὰ νὰ κλάψουν κι' ἄλλοι.

Θ... Θ...

GEORGES-ANTOINE
ΓΕΩΡΓ. ΕΥΕΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ
Μ. ὁδὸς Πέραν,
Δίοδος Ἀζναβούρου, 18.
ΚΑΠΕΛΛΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΙ ΥΛΙΚΑ
ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ
ΠΤΕΡΩΝ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ
Καθημερινὰ ἀφίξεις ἐκ Παρισίων
ὕψιστοῦ πρώτης ποιότητος καὶ πάντοτε
τελευταίου συρμού.
ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ - ΚΟΜΨΟΤΗΣ - ΕΝΤΕΛΕΙΑ

Δ' ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

τοῦ Ἄσ' Ὀλα

ΔΥΟ ΒΡΑΒΕΙΑ : 500 ΦΡΑΓΚΑ
ΧΟΡΗΓΙΑ :

ΔΥΟ ΜΗΤΡΕΠΟΛΙΤΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΩΝΟΥ

Ἐρωτήσεις τοῦ Διαγωνίσματος :

Διὰ τοὺς ἄνδρας :

— Ὅποια μεταρρυθμίσεις ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ τὰ προγράμματα τῶν Ἀρρεναγωγείων τῆς κατωτέρας καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, ὅπως ταῦτα δυνηθῶσι ν' ἀνταποκριθῶσι εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔθνους, ταῦτοχρόνως δὲ κατορθωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγανδικῶν σχολῶν ἀπόσπασις τῶν ὁμογενῶν νέων;

Διὰ τὰς γυναῖκας :

— Ὅποια μεταρρυθμίσεις ἐπιβάλλονται εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ τὰ προγράμματα τῶν Παρθεναγωγείων μας, ὅπως ταῦτα δυνηθῶσι ν' ἀνταποκριθῶσι εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἔθνους, ταῦτοχρόνως δὲ κατορθωθῆ ἢ ἀπὸ τῶν προπαγανδικῶν Σχολῶν ἀπόσπασις τῶν ὁμογενῶν νεανίδων;

ΟΡΟΙ :

α) Αἱ ἀπαντήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνωσι τὰς εἴκοσι σελίδας ἐπιστολικοῦ χάρτου.

β) Δέον νὰ στέλλωνται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ « Ἄσ' Ὀλα » ταχυδρομικῶς μὲν ἐπὶ συστάσει, ἀν δὲ κατατίθενται δι' ἐπιδότου, ἐπὶ ἀποδείξει.

γ) Οἱ φάκελλοι οἱ περιέχοντες ἀπαντήσεις, πρέπει ἔξωθεν νὰ φέρωσι τὴν πρόσθετον σημείωσιν : Διὰ τὸ Δ' Κοινωνικὸν Διαγώνισμα τοῦ « Ἄσ' Ὀλα » καὶ ἐπὶ πλεόν τὸ ἐρώτημα, εἰς ὃ ἀντιστοιχοῦσιν. Ὡστε, ἀν τὸ αὐτὸ πρόσωπον θελήσῃ ν' ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις, ὀφείλει ν' ἀποστείλῃ τὰ ἔργα του χωριστὰ εἰς δύο φακέλλους.

δ) Τὰ ἔργα θὰ ὑπογράφωνται μόνον διὰ ψευδώνυμον. Ἐντὸς ὁμοῦ τοῦ μεγάλου φακέλλου νὰ προστεθῆ μικρὸς φάκελλος, ὃ ὁποῖος ἔξωθεν νὰ φέρῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἔργου, ἔσωθεν δὲ νὰ περικλείῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαγωνιζομένου.

ε) Ἐκ τῶν μικρῶν φακέλλων θ' ἀνοικθῶσι μόνον οἱ τῶν βραβευομένων.

στ) Θὰ βραβευθῶσι δύο ἔργα, ἐν δι' ἐκάστην ἐρώτησιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς των θὰ δοθῇ γέρας ἀνὰ 250 φράγκα.

ζ) Ἡ πρώτη δημοσίευσις τῶν βραβευθέντων ἔργων ἀνήκει δικαιοματικῶς εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν « Ἄσ' Ὀλα ». Ἡ δημοσίευσις τῶν ἐπαινεθέντων ἔργων εἶναι προαιρετικὴ, τοῦ « Ἄσ' Ὀλα » πάντοτε δικαιουμένου πρώτου νὰ δημοσιεύσῃ ταῦτα. Τὰ χειρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστραφῶσιν.

η) Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι καὶ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1914. Αἱ ἐκπροθέσμως ὑποβαλλόμενα εἶναι ἀπαράδεκτοι.

θ) Εἰς τὸ φύλλον τοῦ « Ἄσ' Ὀλα », τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδοθῆ μετὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν καὶ τῶν δύο Ἑλληνοδίκων Ἐπιτροπῶν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΗΝΗΜΑΤΑ

ΜΕΞΙΚΟΝ

Μεξικόν ἢ Μεχικόν (Mexico, καὶ κατὰ τὴν ἰσπανικὴν ὀρθογραφίαν Mejico), ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρωτοθρόνου αὐτῶν θεοῦ Μέχιτλι (θεοῦ τοῦ πολέμου), εἶχον μετονομάσει, περὶ τὰ μέσα τῆς ἰδ' ἑκατονταετηρίδος, τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πρωτεύουσαν Τενοτχτιτλάν, ἀνακαινίσαντες αὐτήν, οἱ Ἀζτέκοι, εἰς ἐκ τῶν κατοικούντων τὴν χώραν ἰθαγενῶν λαῶν, ὅστις, μετὰ μακροχρονίους πολέμους, ἀλλὰ καὶ ὡς μᾶλλον πεπολιτισμένος, εἶχεν ὑπερσχύσει τῶν λοιπῶν, ὑποτάξας αὐτοὺς τελείως καὶ βασιλεύσας ἐπ' αὐτῶν. Τὴν ἰδίαν θέσιν κατέχει καὶ σήμερον ἡ πρωτεύουσα τῆς Μεξικανικῆς Δημοκρατίας, τὸ Μεξικόν, ἣτις ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εἶναι ἡ ὠραιότερα καὶ πλουσιωτέρα πόλις τῆς ὅλης Ἀμερικῆς.

Εἰς τοὺς Ἀζτέκους βασιλεῖς ὑπήγετο ἡ χώρα τοῦ Μεξικοῦ, ὅτε, τῷ 1518, ἀνεκάλυψεν αὐτήν, ἄγνωστον ἕως τότε εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ περιώνυμος Ἰσπανὸς ἐξερευνητὴς καὶ θαλασσοπόρος Ἰωάννης Γκριγιάλβα (1477-1527). Ἀλλ' ἡ εἰδησις τῆς ἀνακάλυψως διήγειρε τὰ φιλόδοξα αἰσθήματα ἄλλου Ἰσπανοῦ θαλασσοπόρου, τοῦ περιφήμου ναυάρχου Φερνάνδου Κορτέζ (1485-1547), ὅστις, ἐκποιήσας ὅλην του τὴν κολοσσιαίαν ἐν Κούβα κτηματικὴν περιουσίαν, κατεσκεύασε στόλον ἀπὸ ἑνδεκα μεγάλα πλοία καί, ἐξοπλίσας 553 ἐκλεκτοὺς ἄνδρας, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν καί, τῷ 18 Νοεμβρίου 1518, ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος Σαντιάγο πρὸς κατὰ κτησιν τοῦ Μεξικοῦ. Τῇ δὲ 21 Ἀπριλίου 1519, ἀνήμερα τῆς Μ. Παρασκευῆς, ἀπεβιβάζετο εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἁγίου Ἰσάννου, τελευταῖον ὄριον τῆς ἐξερευνησεως τοῦ Γκριγιάλβα, ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς ἐμελλε μετὰ τινα ἔτη νὰ ἰδρῦση ὁ Κορτέζ τὴν σημερινὴν πόλιν Βέρα-Κρούζ.

Ἐκεῖ, μόλις ἀποβιβάσθεις, ἐδέχθη πρεσβείαν τοῦ Ἀζτέκου βασιλέως Μοντεζούμα τοῦ Β' (1502-1520), τοῦ ἐπιλεγμένου Μοντεζούμα τοῦ Νεωτέρου (καὶ ἀζτεκιστὶ Mochteuzoma Xocojotzin), ὅστις, μετὰ δῶρα πολλά, τὸν παρεκάλε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας του. Ἀλλ' ὁ μεγαλοπράγμων Ἰσπανὸς, ἀποφασιστικὸς καὶ ἀνένδοτος, καταστρέφει ἐν πρώτοις τὰ ἰδιά του πλοία, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ὀπλίτας του πᾶσαν ἰδέαν στάσεως καὶ ὑποχωρήσεως, καὶ προχωρεῖ μετ' αὐτῶν μέχρι τῆς πρωτεύουσας τοῦ Μοντεζούμα, καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὑποτέλειαν του εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Κάρολον Κίντου (ἴδε «Ἄπ' Όλα» 19 Ἀπριλίου 1914, σελ. 660).

Ἀλλ' αἱ ἐπιτυχίαι αὐταὶ τοῦ Κορτέζ διήγειραν τὸν φθόνον τοῦ Διέγο Βελασκέζ (1465-1523), περιώνυμου καὶ τούτου τῶν χρόνων ἑκείνων Ἰσπανοῦ θαλασσοπόρου καὶ συμπλωτῆρος τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου κατὰ τὸ δεύτερον αὐτοῦ ταξίδιον (1493), κατακτητοῦ δὲ καὶ διοικητοῦ τῆς Κούβας, εἰς τὰς ἐισηγήσεις τοῦ ὁποίου ὀφείλετο κατ' ἀρχὰς ἡ κατὰ τοῦ Μεξικοῦ ἐπιχείρησις τοῦ Κορτέζ. Ἐξοπλίσας δὲ καὶ αὐτὸς στόλον μετὰ πληρώματος 900 ἀνδρῶν, ἀποστέλλει αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Παμφίλου Ναρβαέζ (1470-1526), κατὰ τοῦ Κορτέζ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Κορτέζ δὲν πτοεῖται. Ἀφίνει ἐν Μεξικῷ τὸν πιστόν του καὶ γενναῖον σύντροφον Πέδρο δ' Ἀλβαράδο (1483-1541), καὶ ἐπέρχεται, ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλῃς ἐξ ἰθαγενῶν στρατιᾶς, κατὰ τοῦ Ναρβαέζ, τὸν ὁποῖον νικᾷ ἀμέσως καὶ αἰχμαλωτίζει.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν ὁμοῦ αὐτοῦ ἐγείρεται ἐν τῷ Μεξικῷ φοβερὰ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν ἐπανάστασις, τὴν ὁποίαν ὁ Δ' Ἀλβαράδο, παρ' ὅλα τὰ τρομακτικὰ μέτρα του καὶ τὴν θανατικὴν ἀκόμη ἐκτέλεσιν τοῦ Μοντεζούμα, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἕως οὗ ἠναγκάσθη νὰ ὀχυρωθῆ μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ ἐν τινι τῶν ἀνακτόρων τοῦ Μοντεζούμα καὶ ν' ἀναμείνῃ ἐκεῖ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κορτέζ. Οἱ δὲ ἐπαναστάται, ἀντὶ τοῦ θανατωθέντος Μοντεζούμα, ἀναβιβάξουν εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀν-

δρεῖον ἐκείνου ἀνεψιὸν καὶ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Κουατιμοζίν, ὅστις, ἀψηφίσας παντελῶς τοὺς ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας τοῦ ὀχυρωμένους Ἰσπανοὺς, ἐπιδίδεται δραστηριώτατα εἰς ὀχύρωσιν τῆς πόλεως μετὰ τὸν σκοπὸν ν' ἀντιστῆ λυσσασθῶς κατὰ τοῦ Κορτέζ.

Ὁ Κορτέζ ἐπανήλθεν εἰς Μεξικόν τῇ 1ῃ Ἰουλίου 1520. Κατιδὼν ὁμοῦ τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν καταπόνησιν τῶν στρατευμάτων του, ἐπροτίμησε νὰ ὑποχωρήσῃ, ἕως ὅτου ἀνασυγκροτήσῃ τὰς δυνάμεις του. Δέκα μῆνες ὀλόκληροι τῷ ἐχρειάσθησαν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν ταύτην, εἰς μάτην δὲ ἐπεχείρησεν ἐν τῷ μεταξύ, δι' ἐπανελημμένων πρεσβειῶν, νὰ πείσῃ τὸν Κουατιμοζίν ἵνα παραδοθῆ εἰρηνικῶς. Τέλος, τῇ 20 Μαΐου 1521, ἀναφαίνεται πανίσχυρος πρὸ τοῦ Μεξικοῦ καὶ πολιορκεῖ στενωπῶς τὴν πόλιν, τῆς ὁποίας ὁμοῦ μόλις τῇ 12 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἐξ ὀλοκλήρου κύριος.

Δεινὴ τότε διατάσσεται σφαγὴ τῶν ἰθαγενῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄνω τῶν 150 χιλιάδων, ἐν οἷς καὶ ὁ Κουατιμοζίν, ἀπολέσθησαν. Τοιούτῳ τρόπῳ συμπληροῦται ἡ ὀριστικὴ κατὰκτησις τῆς Μεξικανικῆς χώρας, πρῶτος δὲ ἐν αὐτῇ ἀντιβασιλεὺς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Καρόλου Κίντου ὁ ἴδιος Φερνάνδος Κορτέζ. Ἐκτοτε, ἐπὶ τρεῖς περίπου αἰῶνας, ἡ χώρα διοικεῖτο ὑπὸ Ἰσπανοῦ ἀντιβασιλέως.

Πρῶτος ὁ Μεξικανὸς Δὸν Μιγουέλ Ἰδάλγο¹ Ὑ Καστίλλας, ἐφημέριος τῆς πόλεως Δολόρες τοῦ Μεξικανικοῦ κράτους Γκουαναχουάτο, καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἡ παράδοσις ἀπιδίδει τὴν ἐν τῷ Μεξικῷ εἰσαγωγὴν τοῦ μεταξοσκώληκος, ἤγειρε, τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1810, τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας καί, ἐξεγείρας τοὺς ἰθαγενεῖς Ἰνδούς, κατέλαβε πολλὰς πόλεις, ἠπειλήσε δὲ καὶ τὴν πρωτεύουσαν. Κατανικηθεὶς ὁμοῦ μετὰ τέσσαρας μῆνας, τῇ 17 Ἰανουαρίου 1811, πρῶτον μὲν κατέφυγεν εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας, κατόπιν ὁμοῦ, ἐκδοθεὶς εἰς τοὺς Ἰσπανοὺς, ἐτυφεκίσθη ὑπ' αὐτῶν ἐν Χιχουαχούα, πρωτεύουσῃ τοῦ ὁμωνύμου Μεξικανικοῦ κράτους. Νέαν ὁμοῦ καὶ σοβαρωτέραν ἐπανάστασιν, μετὰ ἑννέα ἔτη, ἤγειρεν ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ἰθαγενῶν μιγάδων Βικέντιος Γουερρέρο, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἀργότερον τὸ σημερινὸν ὁμωνύμου Μεξικανικὸν κράτος². Πρὸς καταστολὴν τῆς στάσεως ταύτης, ἐναντίον τῆς ὁποίας οὐδὲν ἴσχυσεν ὁ τότε, ἀλλὰ καὶ τελευταῖος Ἰσπανὸς ἀντιβασιλεὺς τοῦ Μεξικοῦ κόμης Βεναδίτο Ἀποδάρα, ὅστις καὶ τὴν παραίτησιν του ὡς ἐκ τούτου ὑπέβαλε τῇ 5 Ἰουλίου 1821, ἀπεστάλη ἐξ Ἰσπανίας ὁ στρατηγὸς Ἰτουρβίδε (1783-1824). Αὐτὸς ὁμοῦ, μόλις ἐφθάσεν εἰς Μεξικόν, τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς ἄλλου ἀντεπαναστατικοῦ κόμματος καί, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1822, κηρύττει αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δὸν Αἰγυστίνος.

Εἰς μάτην ἀποστέλλεται ἐναντίον αὐτοῦ ἐξ Ἰσπανίας μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ ἀρμάδα³. Τῇ 18 Νοεμβρίου 1825, ἡ Βέρα-Κρούζ, τελευταῖον τῶν ἰσπανικῶν στρατευμάτων καταφύγιον, κυριεύεται, τρικυμιά δὲ φοβερὰ καταστρέφει καὶ τῶρα τὴν ἀρμάδα.

Καὶ ἰδοὺ, ἐλεύθερον πλέον τὸ στάδιον τῶν ἐπα-

1. Ἐπικαιρὸν νὰ σημειώσωμεν καὶ τούτο : Ἡ λέξις Ἰδάλγο (hidalgo) καὶ ὡς παρ' ἡμῖν συνήθως λέγεται Ἰδαλγός, εἶναι ἰσπανικὴ, σύνθετος ἐκ τοῦ hijo (υἱός) καὶ de algo (ἀπὸ καὶ τι), καὶ εἶναι τίτλος τῶν εὐγενῶν Ἰσπανῶν, ὅσοι ἀξιοῦσιν ἑαυτοὺς καταγομένους ἐξ ἀρχαίων καὶ ἀμιγῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν, ἀνευ αἰμομιξίας ἐξ Ἑβραίων ἢ Μαύρων.

2. Ἡ Δημοκρατία τοῦ Μεξικοῦ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 27 Κράτη, μίαν ὁμόσπονδον ἐπαρχίαν (τὴν τοῦ κυρίως Μεξικοῦ, Valle de Mexico) καὶ μίαν τοπαρχίαν (τὴν τῆς Μεξικανικῆς ἢ Κάτω Καλλιφορνίας, ἐκτάσεως 44 περίπου χιλ. τετραγ. χιλιομ., κατοικουμένης δὲ μόνον ὑπὸ 32 χιλ. κατοίκων). Τὸ δὲ Νέον Μεξικόν (New Mexico) εἶναι ἰδιαίτερα ἐπαρχία τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, ἐκχωρηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μεξικανῶν τῷ 1848, ἀντὶ 10 ἑκατομμ. δολλαρίων.

3. Ἡ λέξις ἀρμάδα (armada) ἰσπανιστὶ σημαίνει στρατιάν. Ἀρμάδα ὀνομάσθη διὰ πρώτην φοράν ὁ μὲν 135 σκαφῶν στόλος, ὃν ἀπέστειλε τῷ 1588 ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Φίλιππος ὁ Β' πρὸς ἐκθρόνισιν τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ καὶ ἐπαναφορᾶν ἐν Ἀγγλίᾳ τοῦ καθολικοῦ δόγματος. Ἡ τρομακτικὴ ἐκείνη ἀρμάδα εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ δύο ἀλλεπαλλήλων τρικυμιῶν.

ναστάσεων καὶ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Ὁ Βικέντιος Γουερρέρο ἀναφαίνεται πανίσχυρος, ἐμθρονίζει καὶ ἀποδιώκει τὸν Δὸν Αἰγυστίνον καὶ ἀνακηρύττει τὴν Δημοκρατίαν, μετ' ὀλίγον ὁμοῦ, ἐν ἀρχῇ τοῦ 1828, ὁ Γουερρέρο, ὑποπευθεὶς αὐτὸν ἐπὶ ἰσπανοφίλοις φρονήμασι, τὸν ἀνατρέπει, πρόεδρος δὲ ἐκλέγεται ὁ Πεδράζζα. Ἐν τῷ μεταξύ σχηματίζονται δύο μεγάλα πολιτικὰ φατρία : Ἡ ἀριστοκρατικὴ (Escosesos) ὑπὸ τὸν ἀντιπρόεδρον Βράβο, καὶ ἡ δημοκρατικὴ (Jorkinos) ὑπὸ τὸν Γουερρέρο. Ὁ Γουερρέρο καταβάλλει τὸν Βράβο, ἀνατρέπει τὸν Πεδράζζα (30 Νοεμβρίου 1828) γίνεταί πρόεδρος αὐτὸς καί, τὸν ἐρχόμενον Ἰούλιον (1829), ἀποκρούει νέαν ἐξ Ἰσπανίας στρατιωτικὴν ἀποστολήν. Ταχέως ὁμοῦ περιοχθεὶς πάλιν ἡ ἀριστοκρατικὴ φατρία ὑπὸ τὸν ἱατρὸν Ἀναστάσιον Βουσταμέντε, ὁ Γουερρέρο ἀνατρέπεται καὶ ἀποπειρεῖται νὰ φύγῃ καταπροδίδεται ὁμοῦ καὶ τυφεκίζεται, τῇ 31 Μαρτίου 1831, κατὰ διαταγὴν τοῦ Βουσταμέντε, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν προεδρίαν. Μετὰ δύο ἄλλα ἔτη, τῷ 1833, ὑπεριχθεὶς ἐκ νέου ἡ δημοκρατικὴ φατρία ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Σάντα Ἄννα, ὅστις γίνεταί πρόεδρος καὶ ἐξορίζει τὸν Βουσταμέντε, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ περιοδεύει ἐπὶ τρία ἔτη τὴν Εὐρώπην. Μεθ' οὗ, τῷ 1836, ἀνακαλεῖται πάλιν εἰς τὸ Μεξικόν καί, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1837, ἐκλέγεται τὸ δεύτερον πρόεδρος, ὅτε καὶ ἐπιτυγχάνει μετὰ τῆς Ἰσπανίας σύμβασιν, δι' ἧς ἀνεγνωρίζετο ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Μεξικοῦ.

* *

Ἀλλ' οἱ δεινοὶ οὗτοι ἐμφύλιοι σπαραγμοὶ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφίσσιν ἀνεπηρέαστον τὴν τε περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐν Μεξικῷ πολυαριθμῶν Εὐρωπαίων ἀποίκων· πρώτη δὲ ἡ Γαλλία ἐξήτησε τῷ 1839 παρὰ τῆς Μεξικανικῆς κυβερνήσεως ν' ἀποζημιώσῃ τοὺς ἐκ τῶν ταραχῶν παθόντας ξένους. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυβέρνησις ἔδειξε δυστροπίαν, ἀποστέλλεται στόλος γαλλικὸς ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Δὲ Ζοανβίλλ Φραγκίσκον Φερδινάνδον, ὅστις κατέλαβε τῷ 1839 τὴν Βέρα-Κρούζ. Δοθεισῶν ὁμοῦ ἐγκαίρως τῶν καταλλήλων ἐγγυήσεων, ἀπέπλευσαν οἱ Γάλλοι.

Ἀλλ' ἡ ἐμφύλιος ἀνωμαλία, αἱ ταραχαί, ἡ ἀναρχία καὶ αἱ ἀλλαξοπροεδρεῖαι ἐξηκολούθησαν ἀκατάσχετοι μέχρι τοῦ 1861, ὅτε, προεδρεύοντος τοῦ διασήμου Βενίτο Ζουαρέζ (Zuarez, 1809-1872), τελείως δὲ ἐξηνητλημένων ὄντων τῶν πόρων τῆς Μεξικανικῆς κυβερνήσεως, ὁ μεγαλοπράγμων τῆς Γαλλίας αὐτοκράτωρ Ναπολέων ὁ Γ' (1808-1873), παραπειθόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, τῆς περιφήμου Αὐτοκρατορίας Εὐγενίας, Ἰσπανίδος (Ἀνδalousίας) τὸ γένος, ἔχων δὲ συνεπικύρους τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπέμβῃ δραστηριώτερον εἰς τὰ ἐν Μεξικῷ πράγματα, παντοτε μετὰ τὴν πρόφασιν τῆς ἀποζημιώσεως τῶν παθόντων Εὐρωπαίων. Καί, τῷ 1862, τρεῖς ἠνωμένοι στόλοι, γαλλικὸς, ἀγγλικὸς καὶ ἰσπανικὸς, μετὰ μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων, κατέπλευσαν εἰς Μεξικόν καὶ κατέλαβον τρεῖς λιμένας αὐτοῦ.

Ὁ Ζουαρέζ, μετὰ τινας μικρὰς καὶ ἀσημάντους ἐπιδείξεις, ὑπέγραψε, τῇ 19 Φεβρουαρίου 1862, μετὰ τῶν στολάρχων καὶ στρατηγῶν προκαταρκτικὴν τινα συνθήκην, τὴν ὁποίαν ἡ μὲν Ἀγγλία καὶ Ἰσπανία ἐπεκύρωσαν ἀμέσως καὶ ἀπέσυραν τὰ στρατεύματα καὶ τοὺς στόλους των (κατ' Ἀπρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους). Ἡ Γαλλία ὁμοῦ, ἢ μᾶλλον ὁ Ναπολέων, δὲν ἐδέχθη τὴν συνθήκην ταύτην καὶ ἐξηκολούθησε μόνη τὸν κατὰ τοῦ Μεξικοῦ ἀγῶνα.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

Ὁ ἱατρὸς

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ, ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

δέχεται τοὺς πάσχοντας ἀπὸ γυναικεία καὶ παθολογικὰ νοσήματα, καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 9-12 καὶ ἀπὸ τῆς 4-7 μ. μ. ἐν τῇ ἐν Πέραν Παθολογικῇ αὐτοῦ Κλινικῇ, Καλιοντζῆ Κολλοῦκ, διαμερίσματα (appartements) Ναοῦμ, ἀριθμὸς 2. Ἀπὸ δὲ τῆς 1-4 μ. μ. ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Δημ. Γιτσοπούλου, Μεγάλῃ ὁδῷ Γαλατᾶ, ἀριθμὸς 77. Τοὺς ἀπόρους δέχεται δωρεάν κατὰ πᾶσαν Παρασκευήν.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΤΗΣ ἈΜΕΡΙΚΗΣ

Πλοῦτος καὶ ἀφθονία.

Ὅπως εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν δημητριακῶν, τὴν μεταλλουργίαν, τὴν βιομηχανίαν καὶ οἵανδήποτε ἄλλην ἐπιχείρησιν ἡ Ἀμερικὴ παρουσιάζει πάντοτε τὸ καταπληκτικὸν καὶ τὸ γιγάντειον, τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ὀπωρικῶν, νωπῶν ἢ ξηρῶν, ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ἢ ποσότητος, εἶναι ἀνέφικτος. Εἰς τὰ πέριξ τῆς Μοντάνας, τῆς Φλωρίδος καὶ τῆς Καλλιφορνίας πρὸ πάντων, ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὅπου πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἔτων οἱ ἐρυθρόδερμοι, κύριοι τοῦ ἐδάφους, ἔζων μόνον μετὰ τὴν θήραν καὶ τὴν ληστείαν, σήμερον ἀπλοῦνται ἀπέραντοι, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν, ἐκτάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀφθονία τῶν ὀπωροφόρων δένδρων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῆ.

Ἡ ποικιλία τοῦ κλίματος, ἀρχομένη ἀπὸ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ προχωροῦσα μέχρι τῆς Καλλιφορνίας, δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν παραγωγὴν ὄλων τῶν ὀπωρῶν, εἰς βαθμὸν, ὥστε ὁ διερχόμενος τὰ μέρη ἐκεῖνα νὰ ἐκπλήσσειται, ὅταν βλέπῃ ἀτελευτήτους λεμονεῶνας, πορτοκαλεῶνας, δάση ὀλόκληρα ἀπὸ βανανέας, ἀνανάς, ἐλαίας καὶ ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα, ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ὄλων τῶν κλιμάτων.

Ἐπίγειοι παράδεισοι.

Ὅταν ὁ Ἀπρίλιος ἀρχίξῃ νὰ σκορπᾷ τὴν πρώτην ζωογόνον ἐαρινὴν πνοὴν του εἰς τὴν Ἀλαβάμαν, τὴν Ἀλβάναν, εἰς τὰ πέριξ τῆς Μαροβὸ καὶ τῆς Φορβίλ, παρουσιάζεται τὸ ἀφαντάστως ὠραιότατον πανόραμα τῆς ἀνθήσεως, πρὸ πάντων τῶν ἀπειραρίθμων αὐτόθι ροδακινεῶν. Ἐκ τῆς πτώσεως τῶν ἐρυθροπῶν πετάλων τῶν ἀνθέων τὸ ἔδαφος μεταβάλλεται καὶ ἐπὶ ἡμέρας παραμένει ὡς μία ἀπέραντος ἀνθοστρωμένη ἔκτασις, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ φαντασία ποιητοῦ ἤτο δυνατόν νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ γράψῃ. Καὶ διὰ νὰ λάβωμεν μικρὰν ἰδέαν τῆς παραγωγικότητος τῶν ἀνωτέρω πόλεων, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι μόνον ροδάκινα ἐξήχθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 2 ἑκατομμ. ὀκάδες. Καὶ ἐν τούτοις οἱ παραγωγεῖς τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ποσοῦ διατείνονται, ὅτι μόλις ἤρχισεν εἰς τὰ μέρη τῶν νὰ προοδεύῃ ἡ καλλιέργεια τῶν ροδακινῶν. Φαντάζεσθε λοιπὸν τί ἄλλας τρομακτικὰς ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσουν.

Ἡ φράουλα, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐδῶ περιμένομεν ἕνα μόνον μῆνα τοῦ ἔτους νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν, εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶναι κοινὸν ὀπωρικόν, εὐρισκόμενον εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν τράπεζαν παντὸς Ἀμερικανοῦ. Ἐχει δὲ παρατηρηθῆ, ὅτι γιγαντιαίως κατ' ἔτος αὐξάνει καθ' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν ἡ καλλιέργεια τοῦ ἀριστοκρατικοῦ τούτου ὀπωρικοῦ. Ἐφέτος, μόνον εἰς τὴν Β. Ἀμερικὴν ἡ παραγωγή τῆς ἀπέδωκεν 80 ἑκατομμ. δολλάρια ἢ 400 ἑκατομμ. φράγκων.

Τί λέγουν οἱ ἀριθμοί.

Θέλετε τώρα καὶ μερικοὺς τρομακτικοὺς ἀριθμοὺς ἐκτάσεων γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν καλλιερгоῦνται αἱ ἀπειροπληθεῖς ὀπωραι τῆς Ἀμερικῆς; Εἰς τὸ Ρίο Κολλοράδο ὑπάρχουν γαῖαι, εἰς τὰς ὁποίας καλλιερгоῦνται μόνον πεπόνια, ἐπὶ ἐκτάσεως 48 χιλ. χιλιομέτρων, εἰς δὲ τὴν Μοντάναν, οἱ ἴδιοι καρποὶ καλλιερгоῦνται ἐπὶ ἐκτάσεως μεγαλειτέρας τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Ὀλλανδίας ἠνωμένων.

Ἡ Καλλιφορνία, ἡ χώρα τοῦ χρυσοῦ, ἔρχεται καὶ αὐτὴ εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν ὀπωρῶν μετὰ ἰλιγγιώδεις πάντοτε ἀριθμοὺς.

Θέλετε μερικοὺς; Ἀκούσατε: Ἐφέτος παρήγαγεν 75 ἑκατομμ. χιλιογρ. δαμάσκηνα, 50 ἑκατομμ. ὀκ. σταφυλὰς καὶ 34 ἑκατομμ. χιλιογρ. ἔσπεριδοειδῆ.

Εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἀπαντᾷ τὸ ἐξαισιον θέαμα, καθ' ὃ ἀτελεύτητοι λεῦγαι εἶναι σπαρμένοι μετὰ ὅλα τὰ χρώματα ὄλων τῶν καρπῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐν συνδυασμῶ μετὰ τὸ πράσινον τῶν φύλλων καὶ τὸ κυανοῦν τοῦ πάντοτε διαυγοῦς οὐρανοῦ, ἀποτελοῦν ἀφάνταστον πανόραμα εὐμορφίας καὶ ἁρμονίας.

Παντοῦ μέθοδος καὶ ἐπιστήμη.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ποτὲ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἢ κῆπον δὲν φυτεύουσι δύο τοῦ ἴδιου εἴδους καρποφόρα δένδρα.

Ἐκαστον ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ ἰδίαν, ἰδιόζουσαν φυτεῖαν, ἀπέραντον, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεῖς.

Εἰς τὴν περιοχὴν π.χ. τοῦ Μισουρή ἀπαντᾷ φυτεῖα τοιούτων ὀπωροφόρων δένδρων, ἐκτάσεως ἑκατὸν ἑκταρίων.

Εἰς τὴν Καλλιφορνίαν εὐρίσκεται ἡ μεγαλειτέρα ἄμπελος τοῦ κόσμου, μετὰ ἑκτασιν 90 τετραγων. χιλιομέτρων καὶ μετὰ πρωτοφανῶς ὠραία καὶ σπάνια σταφύλια. Ἄλλαι φυτεῖαι, ἀλλαχοῦ, εἶναι ἀκόμη μεγαλειτέρας.

Ὅπως δὲ εἰς τὰς Ἠνωμ. Πολιτείας ὑπάρχουν οἱ βασιλεῖς τοῦ χάλυβος, τοῦ χαλκοῦ ἢ τοῦ βάρβακος, καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν οἱ βασιλεῖς τῆς παραγωγῆς τῶν ὀπωρῶν, μετὰ χρηματικὰ κεφάλαια, ἀποτελούμενα ἀπὸ δισεκατομμύρια δολλαρίων.

Ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια χαρακτηρίζει ὀλόκληρον κόσμον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, μετὰ μεθοδικότητα, μὴ ἀπαντῶσαν εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ μετὰ εἰδικότητα συστηματικὴν ἔχουν ἐφαρμόσει τὰς τελειότητας ποτιστικὰς μηχανὰς καὶ ἄλλα μοναδικῆς τελειότητος μηχανήματα, μετὰ τὰ ὁποῖα γίνεται ὅλη ἡ ἐργασία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται, ἀπὸ τῆς φυτεύσεως ἐνὸς δένδρου ἕως τοῦ ἀποκαταστάσεως αὐτοῦ εἰς τέλειον ὀπωροφόρον δένδρον.

Δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον καὶ περισφογότερον θέαμα ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς τῶν θαυμασιῶν αὐτῶν ὀπωρῶν.

Χίλιοι, ἕως χίλιοι πεντακόσιοι, ἀπὸ ὄλας τὰς φυλὰς τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι ἀπαντῶσιν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, σπεύδουσι καὶ ἐπιδίδονται εἰς τὴν συλλογὴν τῶν καρπῶν ἐνὸς καὶ μόνου διαμερίσματος, φυτευμένου μετὰ τὰ πλουσιώτατα τοῦ τόπου ἐκείνου ὀπωροφόρα δένδρα.

Μέρος τῶν ὀπωρῶν ἀποστέλλεται ἐν νωπῇ καταστάσει εἰς τὰς διαφόρους μεγαλουπόλεις τῆς Β. καὶ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, τὸ δὲ λοιπόν, τὸ καὶ περισσοτέρον, θὰ διασκευασθῆ μέσα

εἰς κυτία ἢ ἄλλα ὑάλινα κομπὰ δοχεῖα, διὰ νὰ ἀποσταλῆ εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου.

Μόνον οἱ κῆποι τοῦ Τζὼν Τζέιμς ἐν Μοντάναν, διὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην κατ' ἔτος πλήν τῶν ἀνδρῶν ἀπασχολοῦν καὶ 3—5 χιλ. γυναῖκας καὶ κοράσια.

Ὀλόκληρα δάση ἐλατῶν καὶ ἄλλων μεγάλων δένδρων ἔχουν ἀγορασθῆ ἀπὸ τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἐπιχειρηματίαν, ἐκ τῶν ξύλων δὲ τῶν δένδρων τούτων κατασκευάζονται τὰ μεγάλα κιβώτια, τὰ πανέρια ἢ τὰ κομπὰ κυτία, εἰς τὰ ὁποῖα, μετὰ ἐξαιρετικὴν καλαισθησίαν συσκευάζονται οἱ ἐν λόγῳ καρποί.

Καὶ διὰ νὰ ἀναφέρωμεν μερικοὺς ἀριθμοὺς, σημειοῦμεν, ὅτι πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦνται 4 ἑκατομμύρια μεγάλων ἢ μᾶλλον μεγίστων πανερίων.

Τί γίνεται καὶ τί θὰ γίνῃ.

Τί γίνεται δὲ ἡ πλήμμουρα τῶν καρπῶν τούτων;

Ἀκούσατε: Ὀγδοήκοντα χιλιάδες τόννων ξηροὶ ἐξ αὐτῶν ἀποστέλλονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν, τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Σκανδιναυικὴν.

Ἐκτὸς τούτων, ἡ Ἑλβετία προμηθεύθη πέρυσι ξηροὺς καρποὺς τῆς Καλλιφορνίας, ἀξίας 2 1/2 ἑκατομμ. φράγκων.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ξηρῶν, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν ψυγείων τῶν ὑπερωκεανείων καὶ τῶν σιδηροδρόμων κατορθώνεται ἀπὸ τὴν Καλλιφορνίαν, τὸ Κολλοράδον καὶ τὴν Φλωρίδα νὰ φέρονται εἰς τὴν Εὐρώπην ὅλοι οἱ περιφημοὶ αὐτοὶ καρποὶ ἐν νωπῇ καταστάσει. Ἡ μεταφορὰ 10—12 χιλ. χιλιογράμμων ἐξ αὐτῶν δὲν στοιχίζει περισσότερον τῶν 700—1000 φράγκων.

Τώρα μελετᾶται νέον σύστημα διατηρήσεως νωπῶν ὀπωρῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς ἀποθήκας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἰδρυθῶσιν εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ κόσμου, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ φυλάττωνται ὀπωραι νωπαὶ ἐπὶ ἐν καὶ πλέον ἔτος.

Ἐκτὸς δὲ τῶν συνήθων γνωστῶν ὀπωρῶν, οἱ Ἀμερικανοί, συνειθισμένοι εἰς τὰ ὑπερφυσικῶς μεγάλα καὶ ἐκκεντρικά, κατώρθωσαν νὰ παραγάγουν φράουλαν ὠραίαν καὶ γλυκυτάτην, ἀλλ' ἰσομεγέθη μετὰ αὐτὸ χηνός, καὶ μῆλα, ὅμοια πρὸς μεγάλας κολοκύνθας.

Πρὸς δέ, διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ καὶ ἄλλων μέσων ἐπέτυχον ὕπως τὸ αὐτὸ δένδρον παράγῃ ἀπίδια, μῆλα καὶ κεράσια ἢ πορτοκάλια, λεμόνια, μανδαρίνια καὶ νεράντζια.

Δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι εἴμεθα καθ' ὅλα νάνοι ἐνώπιον τῶν κολοσσῶν τούτων τοῦ Νέου Κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον, ὅταν πρώτην φορὰν ἐπάτησε τὸ πόδι τοῦ Κολόμβου ἐφύετο μόνον ὁ ἀραβόσιτος καὶ ἐκ τῶν ζώων ἔζη μόνον ἡ λάμια;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνταλλάσσω ΤΑΧΥΔΡΟΜ. ΔΕΛΤΑΡΙΑ. Προτιμῶνται καλλοναὶ καὶ τοπογραφίαι.

Διεύθυνσις:

ΣΤΑΥΡΟΝ Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΝ

ΑΤΤΑΛΕΙΑΝ (Μικρᾶς Ἀσίας).

ΑΠΟ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΟΥ

Ανεκλύσατε!

Εἰς τὸ σύριγμα τοῦ πρώτου πλοιάρχου, ὁ ὁποῖος κατέλαβε τὴν ἐπὶ τῆς γεφύρας θέσιν του, ἡ πρωραία μηχανὴ τοῦ ἀνεκχυστήρος κινεῖται καὶ βραδέως, θορυβωδῶς, περιτυλίσσει τὴν μακρὰν ἀλυσιν τῆς ἀγκύρας. Τὸ ἀτμόπλοιον πλέον εὐρίσκεται ὑπ' ἀτμόν, τὸ τελευταῖον πρυμνήσιον λύεται, ἡ ἀγκυρα ἀνήλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἡ «Ὁδησός» εἶναι ἐλευθέρα πλέον νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Προποντίδα. Εἶναι ἡ τετάρτη καὶ ἡμίσεια τῆς 25 Μαρτίου, ἐν ἀπόγευμα μελαγχολικόν, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ θολόν του περιβάλλον μ' ἄλλα ταῦτα περικλείει τὰς πρώτας θωπείας ἐνὸς γεννωμένου ἕαρος.

Βλέπομεν τώρα τὴν Κων/πολιν ἐξ ἀπόπτου. Δεξιὰ μας τὸ Σαράϊ-Μπουρνοῦ μετ' τὸ πάρκον του, ὑψηλότερον ἢ Ἁγία Σοφία μετ' τοὺς μεγαλοπρεπεῖς θόλους τῆς καὶ παρέκει τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα. Ἀριστερά μας ἀνεκχυσταὶ ὁ ἡδονικὸς Βόσπορος, καταπράσινος εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λόφων του καὶ πάλλευκος εἰς τὴν ἀλίθρεκτον ἀκτὴν του, μᾶς χαιρετᾷ μετ' τὴν αὔραν καὶ μετ' τὸ ρεῦμα, ποῦ θωπεύει τὰ ὕφαλα τοῦ ἀτμοπλοίου μας. Καὶ ὀπίσω μας ὁ Γαλιτᾶς, θορυβώδης καὶ πολυδαίδαλος, μετ' τὸν χυμαινόμενον συρφετόν του, μετ' τὰς φωνὰς τῶν πλανοδίων πωλητῶν καὶ τῶν λεμβούχων του. Νομίζομεν, ὅτι αἱ φωναὶ ἐκείναι, ὁ θόρυβος αὐτός, μᾶς καταδιώκει ἀκόμη.

Ἄλλ' ἀπατώμεθα εἶναι ὁ θόρυβος, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἡ βαθεῖα ἐλιξ τοῦ πλοίου,

πλήσσοσα τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς θαλάσσης, τὰ δισοῖα μεταβάλλει εἰς λευκοτάτους ἀφρούς.

Τὸ περιεχόμενον ἐνὸς ἀτμοπλοίου.

— Ἐμπρὸς ὀλοταχῶς! διατάσσει ὁ πλοίαρχος εἰς τὰς μηχανάς.

— Εὐθεῖαν γραμμὴν! διατάσσει εἰς τὸν πηδαλιούχον, καὶ ἡ «Ὁδησός» μας πλέον διατρέχει τὴν Προποντίδα.

Πολλάκις τὴν ἔχομεν διέλθει. Διὰ νὰ μεταβῇ κανεὶς εἰς τὰ νησιά, εἰς τὴν Γιάλοβαν, εἰς τὴν Νικομήδειαν, εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον, θὰ τὴν γνωρίσῃ εἶναι λοιπὸν παλαιὰ μας γνώριμος. Καὶ ὅμως μετ' ποῖαν συγκίνησιν τὴν διερχόμεθα τώρα! Τὸ πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνομεν, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς μίαν γειτονικὴν μας ἀκτὴν. Θὰ μᾶς φέρῃ πέραν, μακρὰν, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Συρίας, θὰ μᾶς ἀφήσῃ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διὰ κάθε Χριστιανὸν ἀποτελοῦσιν ἐν προσκύνημα καὶ συγκεντρόνουσι τὰς ἱερωτέρας ἀναμνήσεις.

Ὁ ἥλιος τώρα βαίνει εἰς τὴν δύσιν του· ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν τεμενῶν καὶ τὰς

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ἹΕΡΟΥ ΝΙΠΤΗΡΟΣ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ

Μ. Πέμπτη 1914.

Η ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ
Μ. Σάββατον 1914.

κορυφάς τῶν κυπαρίσσω τὸ ἀτμόπλοιο περιλούει ἐν μελιχρὸν ἡμίφωσ. Τὸ πλήρωμα ἐτοιμάζεται διὰ τὰς ὑπηρεσίας τῆς νυκτὸς καὶ οἱ ἐπιβάται διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀνεσίαν τῶν.

Πόσον ποικίλον εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἐπιβατῶν τῆς «Ὁδησοῦ»! Ἀποτελεῖ ἐν μωσαϊκὸν μὲ τὰς τολμηροτέρας ἀντιθέσεις.

Κάτω εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ τὰ ὑπόστεγα τοῦ κοίτους τοῦ πλοίου συνωθοῦνται οἱ Ρῶσοι χωρικοί, μὲ τὰ ἀπὸ ἀστραχὰν καλύμματά των καὶ τὰς μακρὰς γενειάδας των· ἀποτελοῦν δμάδας μικρὰς γύρω ἀπὸ ἐν σαμοβάρι. Εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των διακρίνει κανεὶς τὴν ἀγαθότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν μεγαλοπρεπή ἀδιαφορίαν τῆς ἀμαθείας· ἀδιαφορεῖ δι' ὅ,τι ἐκτυλίσσειται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀφήκε τὸ χωρικό του, τὸ χαμηλὸ σπιτάκι, ποῦ χάνεται εἰς καμμίαν στέπην ἢ μέσα εἰς μίαν ἀπέραντον πεδιάδα. Καὶ ταξιδεύει μὲ ἔλκυθρα, μὲ σιδηροδρόμους, μὲ τὰ πόδια, μὲ ἀτμόπλοια, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ προσκύνημά του. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν βλέπει· συγχέει τὰς ἀποστάσεις

καὶ τὰ πράγματα, διότι φρονεῖ, ὅτι εὐρίσκεται παρὰ τὴν ἐστίαν του, εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ διατί ὅχι, ἀφοῦ τὰ δύο αὐτὰ συγκεντρῶνται εἰς τὸ σαμοβάρι τοῦ τσαῖου του, τὸ ὁποῖον τὸν ἀκολουθεῖ;

Δὲν ἔχομεν ὅμως μόνον μουζίκους εἰς τὸ ἀτμόπλοιο. Εἰς τὴν γέφυραν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως ἔχομεν δύο ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, εὐγενεῖς ὁμογενεῖς οἰκογενείας, Ρωσίδας μοναχὰς, μερικὸς ἐμπόρους, δύο-τρία νεαρὰ ζεύγη, μερικὸς Ρῶσους ἱερωμένους καὶ ἄλλα ποικίλου ἐξωτερικοῦ πρόσωπα. Ἄλλ' ὅσοι αὐτοὶ ἂν ταξιδεύουν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, δὲν ἐμφοροῦνται ὅμως ὑπὸ τοῦ ἰδίου σκοποῦ.

Ἐνῶ οἱ ὅμοιοι τῶν μουζίκων διηγοῦνται παραμύθια καὶ αἱ καλογραφαὶ ψιθυρίζουν προσευχὰς, ἐνῶ κάποιος ποιητὴς ρεμβώδης παρακολουθεῖ τὰ βαθμηδὸν ἐξασθενοῦντα χρώματα τῆς δύσεως, εἰς ἄλλος τελειώνει ἕνα λογαριασμὸν καὶ ἐν νεαρὸν ζεῦγος παρὰ τὴν πρύμνην ἀνταλλάσσει ἀσπασμοὺς καὶ περιπτύξεις. Οὐδεὶς συκινεῖται διὰ τὸν ἄλλον, ἀκόμη δὲ περισσότερο ἢ μηχανῆ τοῦ

ἀτμοπλοίου, ἢ ὁποία μὲ τὸν ρυθμικὸν καὶ μονότονον κρότον τῆς μᾶς ἀπάγει μακρὰν τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων.

✽

Πρὸς τὸ Αἰγαῖον.

Ἡ νύξ ἤπλωσε τὰ πτερὰ τῆς εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἡ θεὰ τοῦ Ἐρέβους κυριαρχεῖ τῶρα ἐπὶ τῶν ἀκτῶν καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἡ «Ὁδησοῦς» μὲ τὸν πρωραῖον φανὸν τῆς ὑψηλά, ρίπτει μίαν δέσμη λευκῶν ἀκτίνων ἐμπρὸς εἰς τὴν ὑγρὰν ἐπιφάνειαν, τὴν ὁποίαν θὰ διασχίσῃ τῶρα· αἱ παράπλευροι ἀκταὶ τῆς Προποντίδος ἀπομακρύνονται καὶ ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν νύκτα διακρίνονται ὡς μαῦροι ὄγκοι, διαγραφόμενοι εἰς τὸν δρίζοντα, διὰ νὰ προσεγγίσωσιν ἀλλήλους ἐμπρὸς καὶ διὰ ν' ἀποτελέσωσι τὰ στενά τοῦ Ἑλλησπόντου.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΡΙΣΤΟΒ.

ΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

του 'Ασ' Όλα

ΒΡΑΒΕΙΑ: 2 ΛΙΡΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ

ΧΟΡΗΓΙΑ: ΚΥΡΙΟΥ

ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ

Την εβδομάδα ταύτην εκρίθησαν ἄξια βραβείον τὰ ἑξῆς:

Ἡ μεγάλη ἀδυναμία Γρ. 50
Δύο ἔσταντανέ. > 50

Τὸ ὅλον Γρ. 100

Παρακαλοῦνται οἱ βραβευθέντες ὅπως τὴν μεταμεσημβριαν τῆς προσεχοῦς Τετάρτης παρουσιάσῳσιν αὐτοπροσώπως εἰς τὰ Γραφεῖά μας, ἀποδείξωσι τὴν ταυτότητά των καὶ δηλώσωσι τὰς διευθύνσεις των, διότι μετὰ τὴν βράβυσίν των τὰ ὀνόματά των (τῶν τυχόν διὰ ψευδωνύμου διαγωνιζομένων) θέλουσι δημοσιευθῆ.

Αἱ πληρωμαὶ τῶν ποσῶν γίνονται ἐκ τῶν Γραφείων μας δι' ἐπιταγῶν.

Διανεμηθὲν ποσὸν διὰ 13 εβδομάδας Γρ. 2,250.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΡΓΑ

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Ἐκείνη, Γαλλίς ἐκτάκτου καλλονῆς, εἶδεν μαθήματα γαλλικῆς εἰς τὸν ἕξαετῆ Γιώργον, τὸ μονάκριβο ἀγοράκι τῆς οικογενείας Λαμπράκη. Ἐκεῖνος, δικηγόρος ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς πόλεώς μας, τυχαίως πως παρηκολούθησε τὴν διδασκαλίαν τῆς διὰ τὴν ἐξελέγη τὰς προόδους τοῦ παιδιοῦ του. Ἡ εὐμορφία τῆς, τὴν ὅποιαν ἤκουσεν ἐκθειάζομένην καὶ ἀλλαγῶν, τὸν ἐμάγευσεν, ἡ διαύγεια τοῦ λογικοῦ τοῦ ἐσκοτίσθη, ἐλησμόνησε καὶ σύζυγον καὶ παιδί, μετὰ δάκρυα δὲ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, ζητῶν τὸν ἔρωτά τῆς μετὰ κάθε θυσίαν. Ἐκείνη, γνωρίζουσα ὅτι ἦτο πολὺ πλούσιος, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῆ, καὶ τοῦ παρεδόθη μετὰ ὄρους, οἱ ὅποιοι ἐξήντησαν τὴν χρηματικὴν του ἀνεσιν καὶ κατέστρεψαν τὸ μέλλον τῆς οικογενείας του.

**

Δὲν ἦτο θυμὰ ἔρωτος ὁ Λαμπράκης. Ἦτο θυμὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀδυναμίας, ἡ ὅποια τοῦ ἀφῆρεσε τοῦ χαρακτήρος τὸ σθένος, τὸν ἐξηγετέλιξε πρὸ τῆς γοήσεως, εὐτυχῆς ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀποσπῶσθαι ἓνα μείδιμα, μίαν παραμικρὰν εὐνοιαν. Ὑπνωτισθεὶς ὁ Λαμπράκης, ἐλησμόνησε τὸ ἀγοράκι του, ἐλησμόνησε τὴν εὐμορφίαν, τὴν χάριν, τὰς μοναδικὰς ἀρετὰς τῆς συζύγου του Ἰωάννας καὶ ἐκυλίσθη μέσα εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἠθικῆς ἀθλιότητος. Διὰ ν' ἀποδείξῃ ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαμπράκη εἰς τὴν ἀτυχῆ Ἰωάνναν τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός τῆς ἐπιρροήν, τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ἐνοικιάσῃ appartement ἔναντι τῆς οἰκίας του. Ἐκεῖ πλέον καὶ οἱ δύο, μεθυσμένοι ἀπὸ πάθος ἐξωφρενικόν, παρεδόθησαν εἰς ὄργια, ἐπιούροντες ἐπὶ τῆς διαγωγῆς των τ' ἀτελεύτητα σχόλια τῆς Περαικῆς κοινωνίας.

**

Ἦλθεν ἡ ἐπέτειος τοῦ ὀνόματος τῆς Ἰωάννας. Ὁ καλλίτερος κόσμος κατέκλυσε τὰ σαλόνια τοῦ μεγάρου Λαμπράκη. Ἄλλοι ἀπὸ ἐκτίμησιν, ἄλλοι

ἀπὸ σκανδαλώδη περιέργειαν, ἤρχοντο ἐκεῖ νὰ βολιδοσκοπήσῳσιν, νὰ ψυχολογήσῳσιν τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα, προσπαθοῦντες νὰ παραβιάσῳσιν τὸ οικογενειακὸν ἀπόρητον καὶ νὰ μαντεύσῳσιν τὸ τραγικὸν δράμα, τὸ παιζόμενον εἰς βάρος τῆς. Πλήρης ἐγκαρτερήσεως ἡ Ἰωάννα ὑπεδέχθη ὄλας καὶ ὄλους, καὶ μετὰ τὴν λεπτότητά τῆς, μετὰ τὸ θαυμάσιον τάκτ, τὸ ὁποῖον τὴν ἐχαρακτήριζεν, ἐπέτυχεν ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν παρέκκλισιν ἐν τῇ συζητήσῃ, ζητοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς πάντας, κρύπτουσα μετὰ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη τὸν πόνον καὶ τὴν ὀδύνην.

**

Περὶ τὸ ἑσπέρας παρουσιάσθη ὁ σύζυγός τῆς, ἀφρημένος, κουρασμένος, ἐδέχθη μερικὰ συγκαταρήτρια, ἀντήλλαξε μερικὰς τυπικὰς φράσεις, ἐφίλησε τὸν Γιώργον καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀπέλθῃ. ὅταν ἔξω εἰς τὸν διάδρομον τὸν ἐσταμάτησεν ἡ σύζυγός του. Ἐζήτησε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαίτερος καὶ εἰσήλθον καὶ οἱ δύο εἰς ἓνα ἰδιαίτερον δωμάτιον. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ μείνῃ μαζί τῆς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅχι δι' ἐκείνην, ἀλλὰ τοῦλάχιστον διὰ τὰ προσχήματα, νὰ μείνῃ, ὅπως δείξῃ ὅτι, παρ' ὄλα τὰ λεγόμενα, ἐνυπῆρχεν ἀκόμη καὶ κάποιον ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν τὴν νόμιμον σύζυγόν του, τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ του. Ὑπῆρξεν ἀκαμπτος. Ἀνηλεῆς εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς, ἀνηλεῆς ὅταν τὴν εἶδεν ἐξευτελιζομένην, γονατισμένην ἐμπρὸς του νὰ τὸν καθικετεύῃ μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, πνιγομένην ἀπὸ λυγμούς καὶ συγκίνησιν. Ὅλα ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ, ὁ Λαμπράκης ἀνεχώρησεν. Ἡ Ἰωάννα, κατασυντετριμμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ ἀπὸ τὸν ἐπαχθῆ ρόλον, τὸν ὁποῖον τὴν ἠνάγκαζον νὰ παίξῃ πρὸ τῶν πολυπληθῶν ἐπισκεπτῶν τῆς αἰ κοινωνικαὶ συνθήκαι, χωρὶς νὰ θελήσῃ κἄν νὰ προσποιηθῆ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὸν πόνον τῆς, ἀπεσύρθη ἀδιάθετος εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς διὰ νὰ συνέλθῃ κἄπως. Καὶ ὅταν, περὶ τὸ μεσονύκτιον, μὴ δυναμένη νὰ κοιμηθῆ ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἠθικῆς ἀγωνίας, παρετήρησεν τὴν σκιάν τοῦ συζύγου τῆς διαγραφομένην καθαρὰ-καθαρὰ ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων τοῦ καταφώτου appartement τῆς ἐρώμενης του, ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἔσβυεν, ἐξύπνησεν τὸ παιδί τῆς καὶ ἐλιποθύμησε.

**

Παρήλθον στιγμαὶ τινες καὶ ὁ Γιώργος, κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀκνησίαν τῆς μητρός του, ἀφῶν ματαιῶς προσεπάθησε νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῆς μετὰ τὰς ἐπικλήσεις καὶ τὰ δάκρυα, ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ διηύθυνε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ ἀπέναντι κατάφωτον appartement. Αἰφνης ἀνεσκήρτησεν, ὅταν ἡ σκιά τοῦ πατρός του διεγράφη καθαρὰ-καθαρὰ ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος. Πολλάκις ὁ Γιώργος ἠρώτησε τὴν μητέρα του διὰ τὴν ἀφορμὴν τῶν δακρύων καὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ πατρός του. Πολλάκις αἱ παιδικαὶ του παρατηρήσεις, πλήρεις ἀφελούς, ἀλλ' ἀκριβοῦς ψυχολογίας, ὑπῆρξαν ὀδυνηροὶ νυγμοὶ διὰ τὴν ὑποφέρουσαν καρδίαν τῆς Ἰωάννας. Παρετήρησε τὴν μητέρα του, τὴν ναρκωμένην ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν λύπην. Ἐστρεψε κατόπιν τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ καταφώτου appartement καὶ ἀμέσως μέσα εἰς τὸ παιδικὸ του μυαλὸ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ φωνάξῃ τὸν πατέρα του. Ἄνευ οὐδενὸς φόβου, μετὰ παιδικὴν ἐπιμονήν, μετὰ τὴν νυ-

κτερινὴν περιβολήν, ὡς ἦτο, εὐρέθη εἰς τὸν ἔρημον διαβατῶν δρόμον. Ἡ κεντρικὴ θύρα τοῦ appartement, ἐνθα ἐκάθητο ἡ ἐρωμένη τοῦ Λαμπράκη ἦτο ἀνοικτὴ χάριν τῶν διανυκτερευόντων ἐνοίκων. Ριγῶν ἀπὸ τὸ ψῦχος ἀνήλθε τὰς κλίμακας, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ πρώτου διαμερίσματος, ἀπὸ τὴν ὑελόφρακτον θύραν τοῦ ὁποῖου διεχέετο ἔξω ἄπλετον φῶς, καὶ μετὰ τὰς μικρὰς του χεῖρας ἔσυρεν ἀπελπιστικῶς τὸ μεταλλικὸν τοῦ κώδωνος σύρμα. Ὁ ἴδιος ὁ Λαμπράκης ἔπευσε νὰ ἀνοίξῃ ἐντρομος, καὶ ὅταν εἶδε τὸ παιδί του, τρέμον ἀπὸ τὸ ψῦχος, μὴ δυνάμενον ν' ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν του, τὸ ἐνηγκαλίσθη μετὰ μοναδικὴν λαχτάραν, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ οὔτε λέξιν εἰς τὴν ἐκπληκτον ἐρωμένην του, μετὰ τὸν Γιώργον του εἰς τὰς ἀγκάλας, κατήλθε δρομαίως διεσπυρόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του.

**

Τὴν ἐπαύριον ὁ Γιώργος ἦτο ἀσθενής. Ὁ ἰατρός τῆς οικογενείας διέγνωσεν ὀξειαν περιπνευμονίαν, προσελθοῦσαν ἐκ τῆς νυκτερινῆς του ἐξόδου. Ἐδήλωσε μετὰ κάποιαν συγκίνησιν, ὅτι θεωρεῖ τὴν κατάστασιν σοβαράν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ κατάσταση ἀπὸ σοβαρὰ ἀπέβη ἀπελπιστικὴ. Τὸ αἶσθημα τῆς πατρικῆς ἀγάπης συνεκίνησε τὸν Λαμπράκη μέχρι μυχίων. Ὁ ἔρως τοῦ ἐκλονίσθη. Ὁ κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἠπέλει τὸ μονάκριβο ἀγοράκι του, ἐκαθάρισεν τὸ λογικόν του, ἐνίσχυσε τὴν θέλησίν του. Ἡ ἐξωφρενικὴ του ἐρωτικὴ παραφορὰ ἐκόπη καὶ μετεβλήθη εἰς πατέρα ἀγωνιῶντα. Ἡ Ἰωάννα καὶ ἐκεῖνος ἠγγύπουν διηνεκῶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ματαιῶς προσπαθοῦντες ν' ἀποδιώξωσι τὸν θάνατον, ὅστις ἤρχισε σιγα-σιγὰ νὰ ζωγραφίσῃ τ' ἀπαίσια χαρακτηριστικὰ του ἐπὶ τοῦ χαριτωμένου προσώπου τοῦ υἱοῦ των. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἤρχισεν ἡ ἀγωνία τοῦ παιδιοῦ τοῦ Λαμπράκη. Τὰ δάκρυα τῶν γονέων του ἔβρεχον τὴν παιδικὴν του κεφαλήν. Αἰφνης μέσα εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ ὁ Γιώργος ἔρριψεν ἓνα ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πατρός του, ἴσως βλέμμα μομφῆς διὰ τὴν τόσῃν πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἐκεῖνον ἐπιδειχθεῖσαν τελευταῖως ἀναλησίαν του, κατάρθρωσεν ἀγωνιωδῶς νὰ συστήσῃ πρὸς τὸν πατέρα του νὰ μὴ κάμῃ πλέον τὴν μητέρα του νὰ κλαίῃ καὶ ἐξέπνευσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀπελπιστικῶν γόνων καὶ ὀλοφυρμῶν τῶν γονέων του...

**

Παρήλθον ἔτη. Ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του ὑπῆρξε διὰ τὸν Λαμπράκη ἡ δυνατωτέρα ἀντίδρασις, ἡ ριζικὴ θεραπεία. Συνῆλθε τελείως. Ἡ

➔ Ἡ μόνη ➔

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

δμογενῆς κυρία ὀδοντοῖατρος

ΜΑΡΙΑ Κ. ΓΑΒΡΙΗΛ

Μεγάλῃ ὁδὸς Πέραν, 204, Ἀζαριὰν χάν, 2,

ἔναντι τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατᾶ Σερραγίου.

μεταμέλεια ἐλεύκανε τὴν κόμην του καὶ ἐσκέπασε μὲ κάποιαν μελαγχολίαν τὸν χαρακτήρα του.

* *

Εἰς μίαν κεντρικὴν θέσιν τοῦ Νεκροταφείου ὁ τάφος τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ τῆς οἰκογενείας Λαμπράκη διακρίνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ τὴν εὐμορφίαν τῶν φυτευμένων ἀνθέων. Μαρμάρινος ἄγγελος, κομποτέχνημα γλυπτικῆς καὶ ὑπ’ αὐτὸν χαραγμένο τὸ ὄνομα «Γιῶργος», δεικνύουν τὸν τάφον ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἐχρειάσθη αὐτὴ ἡ ζωὴ, διὰ νὰ θεραπευθῇ μία μεγάλη ἀδυναμία, ἓνα ἔνοχον πάθος.

ΔΑΦΝΗ

ΔΥΟ ΕΣΤΑΝΤΑΝΕ

Κατέβαινα τὸν Μεγάλον Δρόμον τοῦ Πέραν ἓνα ἀνοιξιὰτικο ἀπόγευμα Κυριακῆς. Ἐξω ὁ κόσμος εἰς κύματα πυκνά συνωθεῖτο εἰς τὰ πεζοδρόμια· νέοι μὲ ἄνθη στῆς μπουτουνιέρες, κομποί, φαιδροί, ξωηροί, νέαι μὲ τὰ ἄνθη εἰς τὰ μάγουλα καὶ εἰς τὰ καπέλλα, μὲ τὸ μειδίημα εἰς τὰ μάτια.

Τὸ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ ἀνεπαύετο ὠραία ἐπάνω εἰς τὸ φαιδρὸν ἐκεῖνο πορτραῖτο καὶ ἡ σκέψις συνεπλήρυνε :

— Τί χαρά! τί φαιδρότης!

Ἐπροχώρησα πρὸς τὰ κάτω διὰ νὰ ἀποφύγω τὸν συνωστισμόν καὶ διὰ νὰ περάσω εἰς τὸν ἄλλον δρόμον, ἐπροτίμησα τὸ μικρὸν πασάζ τῆς Παναγίας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκκλησίας δὲν ἦτο ἀραιότερον πλῆθος. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν σοβαροί. Ἐφοροῦσαν λευκοὺς λαιμοδέτας, ἄσπρα γάντια, μαῦρες φορεσιῆς οἱ ἄνδρες καὶ κατάλευκα ἐνδύματα αἱ κυρίαί, ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν, ὅσον καὶ αἱ δέ, ἐφοροῦσαν εἰς τὸ στήθος ἀπὸ δύο ἄνθη λευκῆς πορτοκαλιάς. Ἐνόησα· κάποιος γάμος ἐτελεῖτο μέσα.

Ἐμβήκα εἰς τὸν ναὸν χωρὶς νὰ ξεύρω διατί καὶ ἔμεινα εἰς μίαν γωνίαν. Ἡ τελετὴ ἐνός γάμου, εἴτε διότι συγκεντρώνεται εἰς αὐτὴν πολὺς καὶ ποικίλος κόσμος, εἴτε διὰ τὰς ἐνδυμασίας, πάντοτε εἶνε ἓνα γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐλεύει.

Τὸ μυστήριον ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ, ὁ ἱερεὺς ἀνεγίνωσκε μίαν εὐχὴν. Ἡῦχετο ὑπὲρ διαρκοῦς εἰρηνικῆς καὶ γονίμου συμβιώσεως τῶν νυμφευσμένων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ πλησιάζει ἓνας φίλος μου.

— Ποιοὶ παντρεύονται; τὸν ἐρωτῶ.

— Δὲν τοὺς ξεύρεις; εἶνε ἡ κόρη τοῦ κ. Ξυνίδου καὶ ὁ κ. Πετριδῆς.

Τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα μοῦ ἔλεγαν πολλὰ, πάρα πολλὰ. Ὁ γαμβρός, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀγριωτέρους περιπατητὰς τοῦ Σταυροδρομίου, ἓνας λεοντιδεὺς τῶν σαλονιῶν, εἶχε ἓνα ὄνειρον εἰς τὴν ζωὴν του, νὰ πάρῃ προίκα. Δὲν ἠγάπα καμμιά κοπέλλα εἰς

τὸ Σταυροδρόμι καὶ σὲ καμμίαν δὲν ἐπωλοῦσεν αἰσθήματα, ἀν δὲν ἐμάνθανε τὰς καταθέσεις τῆς εἰς τὴν Τράπεζαν. Ἡ νύμφη πάλιν εἶχε διδαχθῆ τὴν ἐπαρσιν, καὶ εἰς τὸ milieu, ποῦ εἶχε, τῆς εἶχαν ἀπαγορεύσει τὸ αἰσθημα, τῆς εἶχαν ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς τὴν καρδίαν. Δι’ αὐτὸ, ὅταν οἱ μεσίται ἐτελείωσαν τὰς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν μπαμπά, τότε ἐκείνη ἔμαθε τὴν ἀπόφασίν του, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ἐπέσπευδεν ὁ γαμβρός. Ἡ κόρη ἐδέχθη καὶ ὁ γάμος ἴδου ὅτι γίνεται τώρα εἰς τὴν Παναγίαν πομπωδῶς μέσα εἰς τὸ περιβάλλον, ποῦ σχηματίζουν οἱ φίλοι, οἱ γνωστοί, οἱ προσκεκλημένοι.

* *

Φεύγω ἀπὸ τὸ Πέραν καὶ καταβαίνω εἰς τὸν Γαλιτάν. Τὸ Ρωσικὸν παρὰ τὴν προκουμαίαν ἐτοιμάζεται ν’ ἀναχωρήσῃ, ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν συγκεντρώνονται οἱ ταξιδιωτὰι διὰ νὰ ἀποχαιρετήσουν τοὺς γνωστούς των.

Μέσα εἰς τὸν ὄμιλον τῶν ταξιδιωτῶν μία κόρη μὲ ἀπλὴ φορεσιὰ ταξιδίου καὶ μὲ συμπαθῆς, ἀλλὰ λυπημένον πρόσωπον, μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν· ἔφερε συχνὰ τὸ μανδύλι τῆς εἰς τὰ μάτια. Ἐκλαιεν. Εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μία ἠλικιωμένη κυρία τὴν περιποιεῖτο, ἀλλ’ ἡ κόρη ἐφαίνετο, ὅτι σχεδὸν ἀπέφυγε τὰς περιποιήσεις τῆς.

Τὸ ἀτρόπλοιο ἠτοιμάσθη καθ’ ὅλα, ἔλυσε καὶ τὸ τελευταῖον σχοινίον καὶ στρέφει τὴν πρῶραν του εἰς τὰ ἀνοικτὰ, ἀπομακρύνεται.

Ὅλος ὁ κόσμος τώρα ἀραιώνεται· μόνον ἐπὶ τῆς προκουμαίας κάποιος νέος μένει ἀκόμη μὲ τὰ βλέμματα εἰς τὸ ἀτρόπλοιο· προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ. Εἶναι σκυθρωπός, σχεδὸν καταβεβλημένος καὶ κάποιος θὰ διέκρινεν εἰς τὰ μάτια του ἓν δάκρυ.

Κάποιος φίλος περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν παίρνω ἰδιαιτέρως καὶ τὸν ἐρωτῶ :

- Ποῖος εἶναι αὐτός;
- Εἶναι ὁ κ. Ἰππόλυτος, νέος διαμάντι.
- Μπᾶ;
- Φαίνεται ὅτι δὲν ξεύρεις τίποτε. Αὐτός, φίλε μου, ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Χρυσανθίδου, ἀλλὰ οἱ γονεῖς τῆς ἐναντιοῦνται φοβερά. Καὶ ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως γεννηθῇ κάποιον αἰσθημα εἰς τὴν καρδίᾳ τῆς κόρης, τὴν στέλλουν μὲ τὴν μητέρα τῆς μακρὰ, νομίζω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

* *

Δὲν ἠθελα περισσοτέρας πληροφορίας· δύο γεγονότα ἐπαλληλα μὲ ἐδίδοξαν τὰ δράματα, ποῦ πλέκει ἡ κοινωνία εἰς βάρος τῶν ἀτόμων. Ἐκεῖ νυμφεῖς δύο ποῦ δὲν ἀγαπῶνται, ἐδῶ χωρίζεαι δύο, ποῦ λατρεύονται καὶ ὅμως γελᾷ, εὐθυμεῖ, διασκεδάσει.

Ἐποκρίσῃ!

ΙΡΙΣ

ΠΕΡΣΟ-ΘΩΜΑΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Σ. ΑΤΥΧΙΔΟΥ ΚΑΙ Θ. Π. ΒΑΧΡΑΤΟΓΛΟΥ

Δρομολόγιον ταχείας ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως — Βατούμ καὶ τὰνάπαλιν ἀπὸ τῆς 25 Φεβρουαρίου 1914 μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως.

ΑΝΟΔΟΣ

Κωνσταντινούπολις, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκουμαίων Πόλεως Τετάρτην ἑσπέρας.

Ἄμισός, ἄφιξις καὶ ἀναχώρ. Παρασκευὴν

Κερασσοῦς, » » Σάββατον

Τραπεζοῦς, » » Κυριακὴν

Βατούμ, ἄφιξις — Δευτέραν

ΚΑΘΟΔΟΣ

Βατούμ, ἀναχώρησις ἐκ τῶν Προκουμαίων Τρίτην ἑσπέρας.

Τραπεζοῦς, ἄφιξις καὶ ἀναχώρ. Τετάρτην

Κερασσοῦς, » » Πέμπτην

Ἄμισός, » » Παρασκευὴν

Ἰνέπολις, » » Σάββατον

Κων/πολις, ἄφιξις — Κυριακὴν

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸ Πρακτορεῖον: ἐν Γαλατῇ, ὁδὸς Χαλλιπασᾶ, ἀριθμ. 12 καὶ ἐν Πόλει, Βαλιδὲ-χάν, ἀριθμ. 3.

ΩΡΟΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ τοῦ ‘Απ’Ολα

Βραβεῖα χρηματικά. — Δύο λίραι Τουρκίας ἐκάστην ἐβδομάδα καθ’ ὅλον τὸ 1914.

Χορηγία κ. ΙΣΑΑΚ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

1] Καθ’ ὅλον τὸ τρέχον ἔτος 1914 ἰδρύνονται Ἐβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ ποικίλης ὕλης, πάντοτε συναδούσης πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ «Ἀπ’Ολα» μὲ βραβεῖα ἐβδομαδιαῖα 2 λίρας Τουρκίας.

2] Ἀναλυτικώτερον τὰ ὑποβαλλόμενα εἰς τὸν Διαγωνισμόν ἔργα θὰ εἶναι: διηγήματα, χρονογραφήματα, εὐθυμογραφήματα, ποικίλα, ποιήματα, ἀινίγματα, προβλήματα, περιγραφαί, εὐτράπελα, σάτυρα, γελοιογραφαί, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως εἶναι ταῦτα πρωτότυπα.

3] Τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα πρὸς τὸν Διαγωνισμόν δεόν νὰ εἶναι σύντομα· τὸ ἐκτενέστερον δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς 2 στήλας τῆς Ἐπιθεωρήσεως μὲ στοιχεῖα τῶν 8 (στοιχεῖα, δι’ ὧν γράφονται αἱ Ἐντυπώσεις τῆς Ἐβδομάδος).

4] Ἐκαστον ὑποβαλλόμενον ἔργον, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ’ ὄψει, πρέπει α) νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὴν σημείωσιν: «Διὰ τοὺς Ἐβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς τοῦ ‘Ἀπ’Ολα» β) νὰ συνοδεύεται μὲ ἓν, τὸ τελευταῖον, δελτίον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὸ φύλλον μας· γ) ἕκαστος φάκελλος δεόν νὰ περιέχῃ ἓν μόνον ἔργον καὶ ἓν δελτίον καὶ τοῦτο διὰ νὰ βεβαιωθῇ τὸ «Ἀπ’Ολα», ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος εἶναι ἀναγνώστης τῆς Ἐπιθεωρήσεως· δ) εἰς ἕκαστον ἔργον πρέπει ν’ ἀντιστοιχῇ καὶ ἓν δελτίον· καὶ ε) τὰ χειρόγραφα νὰ εἶναι εὐανάγνωστα.

5] Οἱ ἀποστελλόμενοι φάκελλοι, εἴτε ταχυδρομικῶς εἴτε κατατιθέμενοι εἰς τὰ Γραφεῖά μας, θὰ κατατάσσονται κατὰ σειρὰν ἀφίξεως, ἐκάστην δὲ Πέμπτην θὰ παραδίδονται εἰς τὴν Ἑλλανόδικον Ἐπιτροπὴν. Οἱ φάκελλοι, οἱ κατατιθέμενοι μεθ’ ἐκάστην Πέμπτην, θὰ λαμβάνονται ὑπ’ ὄψει τὴν ἐπομένην ἐβδομάδα.

6] Τὰ βραβεῖα εἶναι ποικίλα τὸν ἀριθμόν. Ἡ Ἑλλανόδικος Ἐπιτροπὴ ἔχει πληρεξουσιότητα νὰ διαιρῇ τὸ ἐβδομαδιαῖον ποσὸν τοῦ ἄθλου εἰς ὅσα θέλει τμήματα, ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων. Ἐν τούτοις καὶ ὁλόκληρον τὸ ἄθλον τῶν 2 Λ. Τ. δύναται ν’ ἀπονεμηθῇ εἰς ἓν μόνον ἔργον.

7] Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ κατὰ τινὰ ἐβδομάδα σταλέντα ἔργα δὲν κριθῶσιν ἄξια ὅλης ἢ μέρους τῆς ἀμοιβῆς, τὸ ποσὸν τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης θέλει διατεθῆ διὰ τὴν προσεχῆ, ὅποτε τὰ βραβεῖα θὰ εἶναι ἠῤῥημένα.

8] Τὰ βραβευόμενα ἔργα θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐβδομάδος ἐκείνης μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων των. Ὅλα τὰ βραβευόμενα ἔργα, ὡς καὶ τὰ κρινόμενα ἄξια δημοσιεύσεως καὶ ἐπαίνου (ἀνευ χρηματικοῦ ἐπάθλου), θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὰς ἐπὶ τούτῳ δύο σελίδας τοῦ «Ἀπ’Ολα».

9] Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, βραβευόμενα ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Μικροθλά μου,

Φεύγω αυτήν την στιγμήν με το μεθυστικό σου πρωϊνόν έγκαρδίωμα. Σ' ευχαριστώ, σε λατρεύω, σε φιλώ. Ναι, σε λιγάκι, σε λίγες μέραις και, αφού το λές, το επαναλαμβάνω: στη δόξα!

Δικός σου πάντοτε

Δέων Γαμβέττας.

Το έρωτικόν αυτό γραμματάκι, γεμάτο καρδιά και ζώην, διετηρήθη χάρις εις κάποιον συλλέκτην αυτογράφων μεγάλων ανδρών και έξετέθη πρό ημερών, μαζί με πολλά άλλα, εις δημοπρασίαν στο Παρίσι.

Προήλθεν από την γραφίδα του μεγάλου ρήτορος και πολιτικοῦ, και αποπνέει ακόμη όλην την ορμήν του μεσημβρινοῦ, ο οποίος την έπομένην μιᾶς συναντήσεως εύρισκε τόσον εύκολα τα θερμά και διαχυτικά αυτά λόγια δια να παρηγορήση εκείνην, που έπροφήτευσε την δόξαν του και εκλαίε τον χωρισμόν του.

Όπως βλέπετε, προδιέθετε και αυτός με την ίδιαν όλων των έρωτευμένων εύκολίαν την του την ζώην, χωρίς μ' αυτό να έμποδισθῆ να λησμονήση πολύ γρήγορα αυτήν την ύπόσχεσιν.

Μήπως όμως την στιγμήν που δίδεται μία ύπόσχεσις, ώσάν αυτήν, δέν έχει την δύναμιν του αυθορμήτου, που αντικρούζει μ' άφοβίαν μέχρι και αυτής της αιωνιότητος;

Πολυχρονισμένο τώρα και κίτρινο το γραμματάκι αυτό, μυρίζει έν τούτοις εις τα λόγια του νειάτα και δροσιά, και έιμπορεί να παραταχθῆ ως υπόδειγμα άπέναντι τόσων και τόσων άλλων επιστολών, που συνεζητήθησαν ως μνημειώδους φιλολογικότητος και όμως αποπνέουν ψυχικαίς άρρώστειαις και εκφυλισμόν.

Και με το γράμμα αυτό μόνον ήμπορεί κανείς ν' αναπαραστήση, χωρίς άλλο στοι-

χείον, ένα κομμάτι της ζωής του Γαμβέττα, κεφάλαιον όλόκληρον της νεότητος, της εὐθύμου και έορταστικῆς του Γάλλου νεότητος, που δίδεται όλόψυχος εις τον έρωτα, όσον μεγάλα ιδανικά και σχέδια και άν τρέφη δια το μέλλον και που τα πραγματοποιεί τόσον θεληματικώτερα, όσον άφελέστερα και θερμότερα ήγάπησεν.

Αυτό το αυτόγραφον του Γαμβέττα έπωλήθη προχθές εις Άγγλον συλλέκτην αντί τριάντα φράγκων. Και δέν είναι καθόλου πολλά, όχι μόνον δια την ύπογραφήν, άν και δι' αυτήν κυρίως έδόθησαν, αλλά δια το μάθημα που παρέχει ή αισθηματική αυτή επιστολή.

ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Άπό τα πειράγματα, με τα όποια το άσχημον φύλον παρακολουθεϊ τον άγωνα της γυναικειάς χειραφετήσεως, ένα εξαιρετικώς στενοχωρεί κάθε χειραφετημένην: Και αυτό είνε το ύποστηριζόμενον, ότι ή συμμετοχή των γυναικών εις τ' ανδρικά έργα πνίγει την φιλαρέσκειάν των και έπομένως ζημιώνει την χάριν και την εύμορφιάν των μέχρις εκμηδενίσεως. Μ' άλλα λόγια ή εύαίσθητος χορδή θίγεται όσάκις λεχθῆ, ότι ο σουφραζεττισμός άφαιρεί κάθε άφορμήν ανδρικού ένδιαφέροντος, όσάκις ύποστηριχθῆ, ότι μόλις γίνουν σουφραζέττες, παύουν να είνε γυναίκες, δηλαδή πειρασμός, έλξίς, θέλητρον. Και όπως παρατηρείται εις τα ξένα φύλλα, όσα ύπερμαχούν της γυναικειάς δράσεως, αϊ πρωταπόστολοι κυρίως αυτό το επιχείρημα άγωνίζονται να πολεμούν και να καταρρίπτουν, αυτό πρωτίστως ν' άναιροῦν μ' όσην ήμποροῦν περισσοτέραν πειστικότητα.

Ίδου μερικά δείγματα από σχετικόν άρθρον εις πρόσφατον τεύχος γερμανικῆς επιθεωρήσεως:

«Είν' αλήθεια, όμολογεϊ ή άρθρογράφος, ότι ή ορμητική εξέλιξις του άγώνος της χειραφετήσεως εις τα πολιτισμένα κράτη έφευρεν εις την επιφάνειαν έδω-έκει και τύπους γυναικών χωρίς καμμίαν χάριν' ή άποστροφή δέ [την όποιαν αυτά έμπνέουν προς τους

άνδρας, είνε εύνόητος και εύλογος. Άλλά μήπως και άν δέν άνεμιγνύοντο εις τους άγώνας της χειραφετήσεως ή όλίγες αυτές Έριννύες, θα ήσαν όλιγώτερον άποκρουστικάι; Μήπως είνε δύσκολον να εύρεθῆ άτυχώς πλήθος άσχημων και κάποτε τερατομόρφων γυναικών, μεταξύ των μάλλον άπομεμακρυσμένων και άδιαφόρων της κινήσεως, μεταξύ εκείνων, των όποιων μόνη φιλοδοξία είνε ν' άποκτήσουν σύζυγον, όπως και μεταξύ του... «τραγικού και άξιοθηνήτου ποιμνίου των άσπρων σκλόβων»;

Όμολογουμένως αυτός ο τελευταίος χαρακτηρισμός χρωματίζεται με τόσην ύπερβολήν, ώστε ζημιώνει την δύναμιν του επιχειρήματος. Άλλά το άρθρον προχωρεί:

«Απ' εναντίας ή κατάσταση της πλήρους υλικῆς και ήθικῆς άνεξαρτησίας της γυναικός πρέπει ν' άποτελῆ στοιχείον έλξεως δια τον άνδρα. Αϊ άντιλήψεις, άλλως τε, περι καλλονῆς μετεβλήθησαν. Και σήμερα το άντίκρουσμα μιᾶς γυναικός, ψυχῆ και σώματι άφωσιωμένης εις τον πολιτικόν άγωνα, ήμπορεί να μη ύστερη εις αισθητικῆν απόλαυσιν της θεάς μιᾶς Παναγίας του Ραφαήλ! Δια την άνεπτυγμένην γυναίκα αϊ πολιτικά άπασχολήσεις δέν άποκλείουν τα καθήκοντα της φιλοκαλίας. Και εις τα συνέδρια των γυναικών ή εύμορφες τουαλέττες αριθμούνται εις την αυτήν άφθονίαν μ' όσην εις της κοῦρσες.

»Γυναίκα, ή όποια αισθάνεται τα μάτια του κόσμου καρφωμένα επάνω της, δέν ήμπορεί να παραμελήση τας άπαιτήσεις της κομψότητος.

»Είς πολλά κράτη καλλιτέχνιδες διακεκριμένα και ήθοποιοι όνομασταί μετέχουν ζωηρώς των γυναικειών άγώνων χωρίς δι' αυτό να χάνουν τίποτε από τα θέλητρα των. Ύπάρχουν δ' Αμερικανίδες σουφραζέτται, αϊ όποια με την εύμορφιάν και την χάριν των έλλυσαν πλήθος ανδρών εις τον ύπερ της γυναικειάς ψήφου άγωνα».

Η άρθρογράφος δέν αναφέρει τίποτε δια τας Άγγλίδας σουφραζέττας. Και δικαίως διότι άρκοῦν αυτάι και μόναι να ρίψουν όλον αυτό το οικοδόμημα, το όποιον με τόσας προσπαθείας άνεγειρεί. Δ.

Κυρίαί, Δεσποινίδες,

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΣΑΣ, ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥΣ ΣΑΣ,
ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΔΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΑΓΙΕΡ

Γαλλικῆς και Άγγλικῆς προελεύσεως, όλα τα είδη της προικτός εις τιμὰς άπιστεύτως εύθηνὰς

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ,"

ΚΑΣΙΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ Σ^{ΑΣ} (πρόφην ύπαλλήλου Γουζαγοριδών)

Πόλις, δόδος Γενι Δζαμί, Χασεκῆ Χαμάμ, αριθμ. 15—19.

Ύφασματα νεωτερισμού δια Κοστούμ-Ταγιέρ, Γκαμπαρδέν νεώτατον εις όλα τα χρώματα, Ίμπότ διάφορα, Βχίσκορδ εις διάφορα χρώματα, Ζακάρδ, Κότ-Σεβάλ κλπ. ΚΟΣΤΟΥΜ ΤΟΥΑΛΕΤ, Κρεπόν διάφορα, βαμβακερά, μάλλινα και μεταξωτά, Σαρμὲζ όλομέταξα εις νεώτατα χρώματα, Ίμπότ καμελιέν όλομέταξα, Ζακκάρδ μαλλομέταξα και όλομέταξα, Γρεναδέν Βοαλὲτ Φαντ. Παρί και ό.τι νεώτατον. Μεγάλη συλλογή Μουσελίν λαίν, Βουάλ κοτόν, πανικά διάφορα, Σινδονόπανα εις όλα τα φάρδη, Στρωματσόπανα, Κρετόνια, Τραπεζομάνδυλα, Πετσέται, [Μπασμάδες κλπ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

‘Ο γνωστός ἐν τῇ καθ’ ἡμᾶς κοινωνίᾳ δημοσιογράφος κ. Δ. Σωφρονιαδῆς, ὅστις μετὰ πολλοῦ ζήλου δρα καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινοτικῶν τοῦ Πέραν, διὰ νέας περιβλήθη τιμῆς. Ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις ἀπένευεν αὐτῷ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα τὸ ἀνώτερον καὶ ἐπίζηλον παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν τῆς Λεγεῶνος τοῦ ἁγ. Σάββα. Τὰ διάσημα τοῦ παρασήμου τούτου ἔφερον εἰς τὴν πόλιν μας ὁ κ. Στεφάνοβιτς, γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑξωτερικῶν τῆς Σερβίας, ὅστις καὶ ἰδιοχείρως ἀνήρτησεν αὐτὰ εἰς τὸ στήθος τοῦ κ. Δ. Σωφρονιαδῆ.

Ὡς γνωστόν, ὁ κ. Σωφρονιαδῆς, λόγῳ τῶν πολλῶν πρὸς τὴν Ὀθωμ. Αὐτοκρατορίαν ὑπηρεσιῶν του, ἔχει ἐν καιρῷ τιμηθῆ διὰ τοῦ ἀνωτέρου ταξίαρχου Μεδζιτῆ καὶ διὰ τοῦ ταξίαρχου Ὀσμανιέ. Ἐπὶ πλέον δὲ διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος.

Ἡ ἀνωτέρω δημοσιευομένη φωτογραφία ἐλήφθη ἐστάνταν ἐν εὐθύς μετὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπιδόσεως τῶν διασήμων.

Ἀφίξεις. — Μετὰ βραχείαν διατριβὴν εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἔνθα μετέβη κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, ἐπέστρεψε τὴν Κυριακὴν διὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἐνταῦθα ὁ ἡμέτερος κ. Ἀριστόβουλος Δ. Χρησιδης, μετὰ πολλῆς χαρᾶς γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τῶν πολυπληθῶν φίλων του. Ὁ κ. Ἀριστόβουλος, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ‘Ασ’Ολα’, θέλει δημοσιεύσει ἐν αὐτῷ τὰς ταξιδιωτικὰς ἐντυπώσεις του, τὰς ὁποίας ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου.

Ἑλλήν. Φιλολ. Σύλλογος. — Αὔριον, Κυριακὴν, 27 Ἀπριλίου καὶ ὥραν 10 1/2 π. μ., γενήσεται γενικὴ συνεδρία τοῦ Συλλόγου, καθ’ ἣν ὁ Σύλλογος θέλει προβῆ εἰς ἀρχαιεσίας.

Ἀρραβῶνες. — Δύο νεαράταται ὑπάρξεις καὶ ὑπὸ πολλῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων χαρισμάτων πεποικισμένοι, ἡ δεσποινὶς Σοφ. Σαραφιανοῦ, θυγάτηρ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐλεγκτοῦ κ. Κ. Σαραφιανοῦ, καὶ ὁ κάλλιστος νέος κ. Σωκρ. Οὐζούνογλου ἀντήλλαξαν ἐν Ποντοηρακλείᾳ δακτύλιον ἀρραβῶνος ἐν μέσῳ τῶν εὐχῶν τῶν γονέων καὶ πολλῶν φίλων. Συγχαίρουσα ἐγκαρδίως τοὺς μνηστευθέντας καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, εὐχομαι τάχιστα καὶ τὴν στέψιν. — Α. Π. Δ.

— Τῇ προχθῆς Τετάρτῃ ἐτελέσθησαν ἐν Εὐλοπόρτῃ οἱ ἀρραβῶνες τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Κλειοῦς Χ’ Παντελίδου μετὰ τοῦ κάλλιστου καὶ συμπαθοῦς νέου κ. Γρηγορίου Κ. Ἐλματζόγλου. Τοῖς οὕτως εὐαρμόστως μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα τάχιστα τὴν στέψιν. — Σ.

Γάμοι. — Ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Τοκατλιάν, ἐν Πέραν, πανηγυρικοὶ ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν μ. μ. οἱ γάμοι τῆς πεφλημένης θυγατρὸς τοῦ διακεκομένου ὀφθαλμολόγου ἱατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Ἀλ. Τράντα, δεσποινίδος Ἑλπινίκης, μετὰ τοῦ κάλλιστου νέου κ. Λωνίδα Καρυοφύλλη, μεγαλεμπόρου ἐν Καβάρρῃ, παρανόμου ὄντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ γαμβροῦ κ. Σωφρ. Καρυοφύλλη. Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου οἱ νεόνυμφοι, οἱ γονεῖς καὶ οἱ λοιποὶ οἰκετοὶ θερμὰ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια τῶν κεκλημένων, μεθ’ ὃ ἐπηκολούθησε χορδὸς φαιδρότατος. Κυλικεῖον παρετέθη πλοῦσιον, ἐν ᾧ καμπανίτης ἔρρευσεν ἄφθονος καὶ ἐγκάρδιοι ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἠγέρθησαν προπόσεις. Δῶρα προσηνέχθησαν πλοῦσια καὶ ἀπειρα, ἀνθοδέσμαι δ’ ἀναρίθμητοι. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς οἰκογενείας ἀπευθύνοντες συγχαρητήρια, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος μακροβιότητα καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

— Εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ ξενοδοχείου «Bristol» ἐν Πέραν ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ γάμοι τῆς χαριτωμένης καὶ με ἐπίζηλα προσόντα κεκοσμημένης δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Γούναρη, κόρης τοῦ ἐν Κιουπλίσις γνωστοῦ μεγαλεμπόρου κ. Ἀριστείδου Γούναρη, μετὰ τοῦ διακεκομένου ἱατροῦ κ. Η. Ἡλιάδου. Τὴν τελετὴν ἐπηκολούθησε χορδὸς οἰκογενειακὸς με ζωηρότητα ἀμετάπτωτον. Διαβιβάζοντες τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὴν φίλην οἰκογένειαν Γούναρη, εὐχόμεθα εἰς τοὺς νεόνυμφους τὸν συζυγικὸν βίον ἀνέφελον καὶ ἐστρωμένον με τὰ ὀραϊότερα ἀνθη τῆς εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας. — Μ.

— Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Μακροχωρίῳ οἱ γάμοι τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ ἱατροῦ κ. Κ. Στουγιαννίδου μετὰ τῆς χαριτοβότου δεσποινίδος Χαρικλείας Παναγιωτίδου. Τοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ θεὸς τῆς νύμφης κ. Ν. Δημητριάδης, γνωστότατος ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ τῆς πόλεώς μας. Οἱ νεόνυμφοι ἀπῆλθον αὐθημερὸν διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας εἰς Εὐρώπην, ὅπως διέλθωσιν ἐκεῖ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος. Εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον τῶν πλήρη ἀγαθῶν.

Μνημόσυον. — Μετὰ πολλὴν ἐπιβλητικότητα καὶ ἐν μέσῳ πολλῆς συγκινήσεως ἐτελέσθη ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Μακροχωρίου τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς τόσο προῶρος καὶ σκληρῶς ἀρπαγίσσης Ἀθηνᾶς Σ. Εὐτυχίδου. Μετὰ τὴν ἱερὰν τελετὴν οἱ προσελθόντες, μεταβάντες εἰς τὸν τάφον, κατέθεσαν ἐπ’ αὐτοῦ ἑαρινὰ ἀνθη, λουσμένα μετὰ τὰ δάκρυα τῆς παρηγορίας.

Βάπτισις. — Ἡ χαριτωμένη κόρη τοῦ κ. Νικ. Ε. Νικολαΐδου, Βαλεντίνη, εἰς τὰ Ταταῦλα, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων ἀνεδέχθη ἀπὸ τῆς κολυμβήθρας τὴν μικρὰν νεογέννητον ἀδελφήν της, ὀνομάσασα αὐτὴν Μαλβίνα. Συγχαίρομεν δλόθερμα τὴν τε μικρὰν ἀνάδοχον καὶ τοὺς φίλους οἰκείους της.

Θάνατοι. — Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ἀπεβίωσε τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ Ἡλίας Κανακάρης, φαρμακοποιὸς ἐκ Κιουπλίων. Ὁ μακαρὶτης, διακριθεὶς πάντοτε διὰ τὸν λαμπρὸν του χαρακτήρα καὶ τὰς κοινωνικὰς του ἀρετὰς, ὑπέκυψε ὑπὸ τὸ πλῆγμα ἀπηνόου νόσου, ἣτις ἀπέκοψε τὸν προῶρος τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του. Λείβομεν δάκρυ θλιβερόν ἐπὶ τοῦ νωποῦ τάφου τοῦ ἀτυχοῦς φίλου καὶ διαβιβάζομεν μακρόθεν τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειάν του. — Μ.

— Μετὰ λύπην ἀγγέλλομεν τὸν πρόωρον θάνατον ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου πολίτου, συζύγου καὶ πατρός, γνωστοτάτου δ’ ἐμπόρου ἐν τῇ ἀγορᾷ μας Κωνσταντίνου Α. Καπκαρή, ἐπισυμβάντα τὸ Σάββατον. Ἡ κηδεὶα ἐγένετο τὴν ἐπαύριον, παρακολουθήσαντος τὴν ἐκφορὰν πολλοῦ πλήθους, ἐπιμῶντος τὸν μεταστάνα καὶ συλλυπομένου τοὺς οἰκείους αὐτοῦ, πρὸς οὓς ἀπευθύνομεν καὶ τὰ ἡμέτερα συλλυπητήρια.

Ἐυποία. — Αὔριον, Κυριακὴν, 3 μ. μ. ὥραν, τελεῖται ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τῆς Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος Σισλι-Φερίκιοι «Εὐποίας» ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλ. Παρθεναγωγείου τῆς Κοινότητος Φερίκιοι. Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ᾗ ἀναγνωσθῆ ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων, τὸν δὲ πανηγυρικὸν θέλει ἐκφωνήσῃ ὁ ἱατρὸς κ. Π. Τιβέριος.

Ὀπερέττα Κυπαρίση-Κολλυβά. — Μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις της εἰς τὸ «Βαριετέ» ἡ ἑλληνικὴ ὀπερέττα Κυπαρίση-Κολλυ-

βά. Τὸ θέατρον καθ’ ἑκάστην γίνεται τὸ ἐντυπωσιώδη ὄλων τῶν φίλων τῆς φαιδρᾶς μουσικῆς, ἔνθα εὐρίσκει ἄφθονον καλλιτεχνικὴν τέχνην καὶ περὶ εὐχαριστοὺς ὥρας. Ἡ «Εὐα», ἡ «Μαριζέλ Νιτὺς», ἡ «Γκείσα», κατεγοήτευσαν τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, τὸ ὅποιον ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὰς πρωταγωνιστρίδας τοῦ θιάσου καὶ τὸ χαριτωμένον μπαλέττο τῶν ἑξ Ἀγγλίδων χορευτριῶν. Ἡ δεσποινὶς Κολλυβά πρὸ πάντων, μετὰ τὴν μεταλλικὴν τῆς φωνῆν καὶ τὴν ὑπέροχον μιμητικὴν της καὶ ἡ κυρία Κυπαρίση, μετὰ τὸ γλυκὺ ἄσμα της, καθὼς καὶ τὸ ζεῦγος Ἀφεντάκη καὶ Δραμαλη, μαγεύουν τὸ κοινόν. Ὑποθέτομεν, ὅτι μετὰ τὸν τέλειον καταρτισμὸν τῆς Ὀπερέττας αὐτῆς, οὐδεὶς θὰ εὐρεθῆ μεμφίμοιρος.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Ποντοηρακλείας: Ταξιδιώτης, διελθὼν διὰ τῆς πόλεως ταύτης ἐπισκέφθη τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς κοινότητος, τὸν εἰς μνήμην τοῦ ἁγ. Γεωργίου ἀφιερωμένον. Ἐκεῖ εὐχάριστον ἐντύπωσιν μοῦ προῦξεν ἡ δεινότης καὶ ἡ τέχνη τοῦ πρωτοψάλτου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ κ. Ἰωάννου Σκαμπαγιάννη, ὅστις διὰ τῆς εὐστρόφου αὐτοῦ φωνῆς καὶ τῆς ἐξόχου τέχνης του προσδίδει εἰς τὰ μαθήματα τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τὴν ἀρμόζουσαν κατάνυξιν καὶ ἐπιβολὴν. Τὴν Μεγάλην πρὸ πάντων ἑβδομάδα καὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ὁ κ. Σκαμπαγιάννης ἐγοήτευσεν τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα. Συγχαίρομεν τοὺς ῥέκτας ἐφοροεπιτρόπους τῆς κοινότητος διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ διατήρησιν τοιοῦτου ἐμπειροῦ ψάλτου. — Α. Π.

Ἐκδρομαὶ εἰς Παρισίους. — Τρεῖς ἐκδρομαὶ προετοιμάζονται διὰ τοὺς Παρισίους. Ἡ πρώτη ἀναχωρεῖ τὴν 11 Ἰουνίου, ἡ δευτέρα τὴν 25 Ἰουνίου καὶ ἡ τρίτη τὴν 9 Ἰουλίου. Ἐκάστη ἐκδρομὴ θὰ διαρκέσῃ 34 ἡμέρας. Αἱ ἐκδρομαὶ θὰ γίνωνται διὰ τῶν ἀεροπλοίων Πακέ, οἰσοδήτους καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδρομῶν. Πρώτη θέσις λ. Τ. 32, Β’ λ. Τ. 27, Γ’ θέσις λ. Τ. 16. Ὅλα τὰ ἐξόδα περιλαμβάνονται εἰς τὸ εἰσιτήριον. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ζητήσατε τὸ εἰκονογραφημένον πρόγραμμα ἀπὸ τὸν ὀργανωτὴν κ. Θ. Βαλαλᾶν, Γαλατᾶ, Χάνιον Ἀγίου Πέτρου, 10.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Κ. [ΣΥΝΟΔΗΣ
ΚΑΙ
ΜΑΡΙΚΑ Χ. ΡΙΖΟΥ
ΒΣΤΕΦΘΗΣΑΝ
Ἐν Πέραν τῇ 20 Ἀπριλίου, 1914.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΑΔΙΚΙΑΡΟΓΛΟΥΣ, δικηγόρος.
‘Ο ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διαγραφείς Ἐθνικὸς Σύμβουλος

— Ἀπατάσαι, Κλοτίλδη. Ὅταν τὰ κορίτσια αὐτὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν θὰ τ' ἀναγνωρίζω πλέον, δὲν θὰ τὰ καταδιώκω μὲ τὸ μίσός μου, ἀλλὰ τοῖς ὑπόσχομαι τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν.

— Ἀδύνατον, σοῦ λέγω, αὐτὸ εἶναι πολὺ σκληρόν... Καταπατοῦμεν τὸ ἱερώτερον τῶν καθηκόντων μας. Δὲν ἐσυνειθίσαμεν τὰ κορίτσια αὐτὰ εἰς τὰς φροντίδας τοῦ μέλλοντος. Τὰ εἶχον ἐμπιστευθῆ εἰς ἡμᾶς, εἰς ἡμᾶς εὖρον τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀσφάλειαν· δι' αὐτὸ δὲν ἔχομεν δικαίωμα ν' ἀπατήσωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην των. Δὲν ἔπρεπε τότε νὰ τὰ παραλάβωμεν. Ἄν τὰ διώξωμεν σήμερον, θὰ εἶναι ἔγκλημα.

— Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ θὰ τὸ διαπράξω.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ κάμης, διότι θὰ σκεφθῆς, Λωράν. Συμβουλεύσου τὴν πείραν καὶ τὴν δικαιοσύνην σου. Τὰ κορίτσια αὐτὰ σ' ἀγαποῦν, παρὰ τὴν ψυχρότητα, τὴν ὁποίαν ἔδειξες πάντοτε πρὸς αὐτὰ. Εἶναι δύο λεπταὶ ὑπάρξεις, γλυκεῖαι καὶ τρυφεραὶ, τὰς ὁποίας ἡ αὐστηρότης σου θὰ ἐφόνευεν. Εἶναι ἀθῶαι. Ἐγὼ μόνη εἶμαι ἔνοχος. Ἐμὲ μόνην πρέπει νὰ τιμωρήσῃς. Εὗρε μίαν ἐκδίκησιν κατ' ἐμοῦ, τιμωρίαν ὅσον θέλεις σκληράν, δὲν θὰ παραπονεθῶ. Ἄλλ' ὄχι κατὰ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν, σὲ καθικετεύω.

— Διατείνεσαι ὅτι οὐδέποτε ἦσο ἐρωμένη τοῦ ἱατροῦ Μερὸδ;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Λωράν. Σοῦ τὸ εἶπα: ἡ καρδιά μου μόνον ἠμάρτησεν. Ἡ παρθένος καὶ ἡ σύζυγος παρέμειναν ἀξίαι τοῦ σεβασμοῦ σου, ἀξίαι σοῦ!

— Ἔστο, ἀπήντησε μὲ πικρὸν σκῶμμα, ἀφοῦ ἡ καρδιά σου ἠμάρτησε, τὴν καρδίαν σου μόνον θὰ προσβάλω. Ἀγαπᾶς τὰ κορίτσια αὐτὰ, τὰ θεωρεῖς παιδιὰ σου. Λοιπὸν σὲ τιμωρῶ, ἀπομακρύνουσα σὲ ἀπ' αὐτὰ.

— Ἀλλὰ τότε ἐμὲ διώξε. Αὐτὰ κράτησε πλησίον σου, Λωράν. τὸ ἀθῶον καὶ εὐγενὲς μειδιάματά των θὰ σὲ παρηγορήσῃ. Ἡ παρουσία μου θὰ σοῦ εἶναι μισητή. Δίωξε τὴν γυναῖκά σου ἀπὸ τὸ σπίτι σου, θὰ ὑπάγω ὅπου κρίνεις καλὸν διὰ νὰ τύχω τῆς συγγνώμης σου. Ἡ τιμωρία σου ἂς μὴ παραπλανηθῇ.

— Ὅ,τι μοῦ ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον. Δὲν θέλω νὰ διατυμπανίσω τὸ σκάνδαλόν σου· τὸ νὰ σὲ διώξω εἶναι ὡς νὰ διατυμπανίσω τὴν ἀτιμίαν σου. Ἡ προσβολὴ ἦτο μυστικὴ, μυστικὴ θὰ εἶναι καὶ ἡ τιμωρία. Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ Μάρθα θὰ φύγωσιν ἀπὸ τὸν πύργον, τὰς διώκω.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως συνεπλήρωσε μὲ θυμόν:

— Ὅ! ἂν εἰμποροῦσα ν' ἀπαλείψω τὸ κατηραμένον αὐτὸ παρελθόν, νὰ ἀποδιώξω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ καταθλίβῃ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν! Ἄν εἰμποροῦσα ν' ἀποδιώξω ἀπὸ τὴν μνήμην μου καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου τὸν Ἰάκωβον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ζῶσα ἀπόδειξις τῆς ἀτιμίας σου!... Τὸν Ἰάκωβον αὐτόν, τὸ παιδί μου, ποῦ ἀγαπᾶς ἀναμφιβόλως περισσότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, διότι φέρει τὸ ὄνομά του, τὸν Μερὸδ αὐτόν...

— Λωράν, λέγει ἡ δυστυχὴς Κλοτίλδη μὲ ἀπροσποίητον σοβαρότητα, ὁ Ἰάκωβος εἶναι παιδί σου!

— Ποῖός μοῦ τὸ ἀποδεικνύει;

Ἡ Κλοτίλδη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν· οὐδὲν ἀληθῶς ἐν τῇ σειρᾷ τῶν γεγονότων ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἀνδριόπον αὐτόν καὶ ἐπιθύρησε καταλυπημένη:

— Μήπως ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Μερὸδ σοῦ ἔθεσε τὴν τρομερὰν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν καρδίαν σου, τὸ γράμμα ἐκεῖνο τοῦ ἐπιθανατίου, εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνεπιστεύετο τὰ κορίτσια του καὶ μοῦ ἐνεθύμιζε τὸν Ἰάκωβον; Λοιπὸν, μάθε το, ἂν τὸ ἔκαμεν αὐτό, τὸ ἔκαμε διὰ νὰ μοῦ ὑπομνήσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ πρέπει νὰ τρέφωμεν εἰς τὴν μνήμην του. Ὁ Μερὸδ ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς ἀπὸ τὸ πύον τῆς πληγῆς τοῦ Ἰακώβου, τὸ ὁποῖον ἀπερρόφησεν. Ἄνευ τῆς θυσίας αὐτῆς, τὸ παιδί μας θὰ ἦτο χαμένο.

Ὁ Μπαρζεμόν ἔκαμεν ἀπότομον κίνησιν.

— Πιθανόν, εἶπε, ν' ἀπέθανε σώζων τὸ παιδί του. Ὅ,τι ἔκαμε διὰ τὸ παιδί αὐτό, δὲν θὰ τὸ ἔκαμεν ἂν δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι εἶναι παιδί του, σὰρξ του, αἷμά του.

— Ὅ! βλασφημία!... Δὲν ἦσο ἀξίος μιᾶς τοιαύτης εὐγενοῦς ἀφοσιώσεως. Καὶ δὲν αἰσθάνομαι τύψεις διότι ἠγάπησα τὸν ἄνδρα αὐτόν... Ἦτο ἀνώτερος ἀπὸ σέ... ἦτο ἀξίος τοῦ ἔρωτός μου...

— Σὲ προτιμῶ τώρα εἰς τὸν ρόλον σου αὐτόν, Κλοτίλδη. Τοῦλάχιστον τώρα δὲν ψεύδεσαι.

— Λωράν, σοῦ ζητῶ συγγνώμην. Ἐσφαλα. Ἄκουσε, Λωράν, εἶμαι προληπτικὴ καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες... Τρέφω τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἰς τὰ κορίτσια αὐτὰ εἶναι συνυφασμένη ἡ εὐτυχία μας. Ἄν τὰ διώξῃς, θὰ μᾶς ἔλθῃ κακό... θὰ μᾶς ἔλθῃ ἡ δυστυχία, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, προαισθάνομαι ὅτι μᾶς ἐπαπειλεῖ ἡ καταστροφή... ποῖα; δὲν τὸ ξεύρω... Δὲν φοβεῖσαι τίποτε;

— Τίποτε.

— Καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἰς τὴν προαισθησίν μου αὐτὴν, ὅποια τύψεις θὰ εἶναι διὰ σέ ὅτι δὲν μ' ἐπίστευες;

Τῆς ἀπήντησε δι' ἑνὸς εἰρωνικοῦ μειδιήματος.

— Λοιπὸν, οὐδὲν σὲ συγκινεῖ, οὐδὲν σὲ πείθει;

— Γνωρίζεις τὴν ἀπόφασίν μου.

— Εἶναι ἀληθῶς ἀμετάκλητος;

— Ναί, μὴ ἐλπίσης ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀλλάξῃς.

— Ὁ Θεὸς ἂς μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν μαύρην δυστυχίαν ποῦ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μᾶς ἔλθῃ!

Ἡ Κλοτίλδη διηυδύνθη τρέμουσα, ἐξηντημένη, πρὸς τὴν θύραν.

— Τοῦλάχιστον, τοῦ εἶπε, δός μου διορίαν μερικῶν ἡμερῶν διὰ νὰ τὰς προδιαθέσω. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ταῖς εἰπῶ ἀποτόμως παρομοίαν εἴδησιν... θὰ ἀρρωστοῦσαν. Ἡ Μάρθα πρὸ πάντων, ἡ ὁποία εἶναι τόσον εὐπαθὴς...

— Ὅπως θέλεις. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀνεχθῶ αὐτὴ ἡ κατάστασις νὰ παραταθῇ ἐπ' ἀπειρον. Ἀπαιτῶ ὅπως ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν τὰ κορίτσια φύγουν ἀπὸ τὸν πύργον.

— Τί θέλεις νὰ τὰ εἰπῶ;

— Αὐτὸ ἀφορᾷ σέ.

— Θὰ ζητήσουν νὰ σοῦ ὀμιλήσουν, νὰ σὲ παρακαλέσουν.

— Δόσε τα νὰ ἐννοήσουν, ὅτι θὰ εἶναι ἀνωφελὲς καὶ ὄχληρόν.

Καλὰ θὰ κάμουν νὰ μ' ἀπαλλάξουν μιᾶς σκηνῆς.

— Ἔστο, Λωράν, οὔτε μίαν λοιπὸν λέξιν εὐσπλαγχνίας;

— Μήπως καὶ σὺ ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἠὺσπλαγχνίσθης τὸν ἔρωτά μου;

Ἡ Κλοτίλδη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μὲ θλιβεράν ἀποθάρρυνσιν.

4. Τί διατάσσει ὁ ἔρως.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ Κλοτίλδη, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τῆς Μάρθας, αἵτινες φαιδραὶ καὶ ἠχηραὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν των.

Ἡ Ἰσαβέλλα εἶχεν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας τὸν παραξενὸν πόθον νὰ μάθῃ τὴν ἄρπαν καὶ εἶχεν ἀποκτήσει πολλὴν εὐχέρειαν καὶ τάλαντον. Πολλάκις συνώδεε μὲ τὸ ὄργανον τὴν Μάρθαν, ἡ ὁποία εἶχεν ὠραίαν φωνὴν καὶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτραγωδοῦσαν καὶ αἱ δύο παλαιὰ ἄσματα.

Ἡ φαιδρότης τῶν κοριτσιῶν ἐπέραξε τὴν Κλοτίλδην. Ἡ καρδιά της ἐταράχθη, ἐπνίγετο. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ νὰ μὴ πέσῃ, εἶχε χάσει τὰς δυνάμεις της, ἦτο κάτωχρος.

— Ἀγαπημένα παιδιὰ! Οὐδέποτε θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τὰ εἰπῶ τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν τοῦ Λωράν... Τί νὰ κάμω; ἐσκέπτετο.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Ἰσαβέλλα εἰσώπησαν καὶ ἔτρεξαν νὰ περιπτυχθοῦν τὴν Κλοτίλδην, τὴν ὁποίαν καὶ αἱ δύο ἀπεκάλουν μητέρα των. Καὶ ἡ κυρία Μπαρζεμόν ἠγάπα ν' ἀκούη ἀπὸ τὰ ῥόδινα χεῖλη τὸ ὠραῖον αὐτὸ ὄνομα.

Αἱ νέαι παρετήρησαν, ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἦτο καταβεβλημένη καὶ δὲν ἐκρατήθησαν.

— Μητέρα, λέγει ἡ Ἰσαβέλλα, εἶσθε λυπημένη, ὑποφέρετε;

Καὶ αἱ δύο κρεμασμένοι ἀπὸ τὸν τράχηλόν της, παρὰ τὰ χεῖλη τῆς μαρκτησίας, τὴν ἠρώτων μὲ ἀνήσυχτα βλέμματα. Ἡ Μάρθα προσέθεσε μὲ χαμηλὴν φωνήν:

— Μητέρα, φαίνεται ὅτι ἐκλάψατε.

Ἐκείνη ἠρνήθη, προσπαθοῦσα νὰ γελάσῃ. Δὲν ἠδύνατο, δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ ταῖς εἰπῇ τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν.

— Τραγουδήσατε, παιδιὰ μου, θὰ μ' εὐχαριστήσετε. Ἐχω ὀλίγην ἡμικρανίαν, ἡ χαρὰ σας θὰ μὲ θεραπεύσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Αἰ σωφραζέται νυμφεύονται.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν νεάνιδες σωφραζέται ἴδρυσαν «Σύλλογον τῶν ἐπιγάμων νεανίδων». Ἴδου μεταξὺ ἄλλων τί πρέπει νὰ ὑποσχεθῇ ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον μίαν ἐξ αὐτῶν :

- Θὰ μεταχειρίζεσθε τὴν γυναῖκά σας ὡς ἴσῃν ἀπὸ πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως ;
- Θὰ μεταχειρίζεσθε τὴν πενθεράν σας ὡς ἰδίαν μητέρα σας ;
- Θὰ ἀνάβετε τὸ πρωὶ τὴν φωτιά ;
- Εἰσθε ἀποφασισμένοι νὰ βελτιώνετε κάθε χρόνον τὴν κατάστασίν σας ;
- Θὰ πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τακτικά ;
- Ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ φιλήτε τὴν γυναῖκά σας, ὅταν φεύγετε τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπῖτι, ὄχι ἐκ καθήκοντος, ἀλλὰ διότι θὰ θεωρῆτε τοῦτο ὡς μίαν ἀπὸ τὰς σπανιωτέρας ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς σας ;
- Ὑπόσχεσθε ὅτι θὰ περνάτε τὰ βράδια σας εἰς τὸ σπῖτι ;
- Θὰ σκεφθῆτε ἴσως ὅτι τίποτε δὲν κοστίζει νὰ ὑποσχεθῇ τις... πλὴν αἱ δεσποινίδες σωφραζέται προεῖδον καὶ αὐτὸ καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα των.

Ὁ τύπος ἐν Ρωσίᾳ.

Ὑπάρχουν ἐν Ρωσίᾳ 3200 ἡμερηίδες καὶ περιοδικά, ἐξ ὧν αἱ 487 εἶναι ἡμερηΐαι. Ἐκδίδονται 520 ἑβδομαδιαῖα περιοδικά, 270 δεκαπενθήμερα καὶ 500 μηνιαῖα. Τὸ σύνολον τῶν ἐκδιδόμενων καθ' ἡμέραν ἀντιτύπων τῶν ἡμερησίων φύλλων ἀνέρχεται τὰ 8 1/2 ἑκατομμύρια. Ἐκ τῶν ἡμερησίων 14 ἔχουν κυκλοφορίαν ἀνωτέραν τῶν 100,000 ἀντιτύπων καὶ 45 μεταξὺ 25 καὶ 100,000 ἀντιτύπων.

Μετὰ τὸ γεῦμα.

Ἐπὶ πολὺ ἡ ἐπιστήμη ἐκυμαίνεται μεταξὺ δύο θεωριῶν : Πρέπει μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπακολουθῇ μικρὰ ἀσκήσις ἢ περίπατος ἢ ἀνάπαυσις καὶ ὕπνος ; Τὰ ἀρχαιότερα παραγγέλματα τῆς ἐπιστήμης ἔλεγον : Βαδίζετε ἢ μίσειαν ὄραν καὶ κινεῖσθε μετὰ τὸ γεῦμα, ἢ χώνευσις σας θὰ γίνῃ εὐκολωτέρα. Σήμερον τὸ πᾶν ἥλλαξεν. Ἀντελήφθησαν, ὅτι λαοὶ δλόκληροί, οἱ ὁποῖοι ἀνεπαύοντο μετὰ τὸ γεῦμα, εὐρίσκοντο εἰς εὐχάριστον ὑγιεινὴν κατάστασιν. Καὶ ἡ θεωρία τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὸ γεῦμα ἔλαβε τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἐν τούτοις ἡ γέροντι πολεμικῇ ἰσχυρά, εἰς αὐτοκράτωρ δὲ τῆς Ρώμης ἔκαμε τὸ ἐξῆς πείραμα :

Ἔδωκεν εἰς τρεῖς δούλους νὰ φάγῃ τὸ αὐτὸ γεῦμα, μεθ' ὃ ἠνάγκασε τοὺς δύο ν' ἀναπαυθῶσι καὶ τὸν τρίτον νὰ περιπατῇ. Ἐπειτα ἠνοιξε τοὺς στομάχους καὶ τῶν τριῶν τούτων— ἦσαν δούλοι— διεπίστωσε δὲ ὅτι ἡ χώνευσις εἶχε πολὺ περισσότερον προχωρήσει παρ' ἐκείνῳ, ὅστις εἶχε κοιμηθῇ. Ἡ ἐπιστήμη ἔκτοτε ἠλλαξε δοξασίας διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχαίαν θεωρίαν τῆς ἀπολύτου ἀναπαύσεως μετὰ τὸ γεῦμα.

Σχολικαὶ ἀποικίαι.

Ἡ «Πρωία» τῶν Παρισίων διοργάνωσε μίαν τεραστίαν καλλιτεχνικὴν καὶ θεαματικὴν ἡμερίδα πρὸς ὄφελος τοῦ συνδέσμου τῶν «Σχολικῶν ἀποικιῶν». Εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς ταύτης φαίνεται ὅτι λαμβάνουσι μέρος διάσημοι καλλιτέχναι, ὀνομαστοὶ ἀεροπόροι καὶ χιλιάδες νέων προσκόπων.

Ὡς γνωστόν, ἐν Γαλλίᾳ ὑπάρχει μέγας ζήλος πρὸς ἀποστολὴν τῶν νέων εἰς τὰς ἐξοχὰς. Σύλλογοι μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχουν ἢ νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξασφάλισιν πόρων καὶ τῶν ὀργανισμῶν τῶν ἀποστολῶν αὐτῶν. Καὶ ἀληθινὰ ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς εἶναι τέλειος. Περὶ τῶν σχολικῶν αὐτῶν ἀποικιῶν θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Αἰ τελευταῖαι θελήσεις.

- Μά, κορίτσι μου, ὁ ἄρραβωνιαστικὸς σου ξεύρεις ποῦ κατήγησε φορτικὸς ! Ὅλα ἐδῶ μέσα αὐτὸς θέλει νὰ τὰ διευθύνῃ.
- Καλὲ πατέρα, τί φοβείσαι ; Σὲ δέκα ἡμέρας θὰ γίνῃ ἄνδρας μου, ἄφες τον, ἐκτελεῖ τὰς... τελευταίας θελήσεις του.

Μεταξὺ των.

- Τί μαθαίνω, ἀγαπητή ; Ὁ σύζυγός σας δὲν εἶχε σκαληκοειδιτιδα καὶ ὁμως ἔκαμαν ἐγγεῖρισιν γιὰ ἓνα... τίποτε.
- Πῶς ; τίποτε ; Δέκα λίρες ποῦ ἐπῆραν οἱ γιατροὶ εἶναι τίποτε ;

Πρότασις.

- Ἐρχομαι, κυρία, νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας.
- Μὴ τὸ κάμετε αὐτό, κύριε, ξεύρω τὴν κόρην μου, ξεύρω καὶ σὰς. Ἄν ζητήσετε τὴν χεῖρά της, θὰ σὰς τὴν δώσῃ... κατὰ πρόσωπον.

ΕΛΠΙΔΙ ΣΑΚΑΒΙΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ὅχι ἐν πλατῇ λιθίνῃς,
Ἄλλ' ἐν πλατῇ καρδίαις...
[ΚΟΡΙΝΘ. Β', γ', 3]

Ὅπως τῆς μαύρης θάλασσης τὸ ἀγριεμένο κῆμα
Χυμίζει ἐπάνω στὴν ἀχτὴ μὲ βογκητὸ καὶ σπᾶνε
Κι' ἀφορίζοντα ξαναγορνᾷ καὶ πάλι ξανασπᾶνε
Μὲ κλάμα κι' ἄγριο μουγκρητὸ— ἔτσι καὶ τῶνγονιῶν σου
Τὰ στήθη ἀπαυσια χτυπᾷ τὸ μανιωμένο κῆμα
Τοῦ πόνου τοὺς τοῦ ἄμειτρον, ποῦ ὄλο καὶ θερνεύει...
Ἐνας χρόνος πειὰ πέρασε. Καὶ ἄλλοι θὰ περάσουν
Καὶ θὰ χαθοῦν μέσ' στὸ θολὸ ποτάμι τῶν Αἰώνων,
Ξέροντας πῶς τους καημοί, καὶ βάσανα, καὶ πόνοι.
Ἄλλὰ τὴν κόρη τῆς ξεχνᾷ ποτές ἢ δόλια μάννα ;
Ξεχνάει τὸ ἀνοιξιολούλουδο ὁ δύστηνος πατέρας ;

Ξεχνοῦν οἱ ξένοι κι' οἱ δικοὶ τὴν ὁμορφὴν παρθένα,
Ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἄπονον τοῦ Χάρου
Μαράθῃκε σὲ μίαν στιγμῇ, σὰν τὸν βουνίσιον κρῖνον,
Ποῦ ἓνας βοσκὸς, κακὸς βοσκὸς, βαρῶντας τὴν φλογέρα
Καὶ οὐλαγίζοντας τ' ἀρνιά στὰ πλάγια τῆς ραχούλας,
Τὸν πάτησεν ἀπάντεχα—καὶ τὸμορφο λουλούδι
Στὸ χῶμα ἐπάνω ἔγυρε θλιμμένα τὸ κεφάλι ;...
Δὲν εἶν' γραμμένο τ' ὄνομα ΕΛΠΙΣ πάνω σὲ πλάκες,
Εἶναι γραμμένο στὴς καρδιὰς μὲ τὰ ψηφία τοῦ πόνου
Κι' αὐτὰ—ποτές δὲν σβύνουνε, ποτές δὲν ξεθωριάζουν :
Ἡ πονεμένη ἢ καρδιά μὲ αἷμα τὰ ποτίζει
Καὶ λάμπουν ὀλοκόκκινα, καὶ καίνε, σὰν τὴν φλόγα,
Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαρὺ τῆς θλίψης, τῆς λαχτάρας,
Τὸν ἄμοισρον πατέρα σου, τὴν δύστην τὴ μάννα
Καὶ τὰλλα τὰ ἀδέλφια σου τὰ πικρορραγεμένα...

17 Ἀπριλίου.

Χ. Ε-μένος.

Κυρίαί,

Προμηθευθῆτε ἐκ τοῦ μοναδικοῦ καταστήματος κυρίου Σ. Δόντη

Α Λ Α Μ Ο Δ Ε Ρ Α Ι Σ Ι Ε Ν Ν Ε

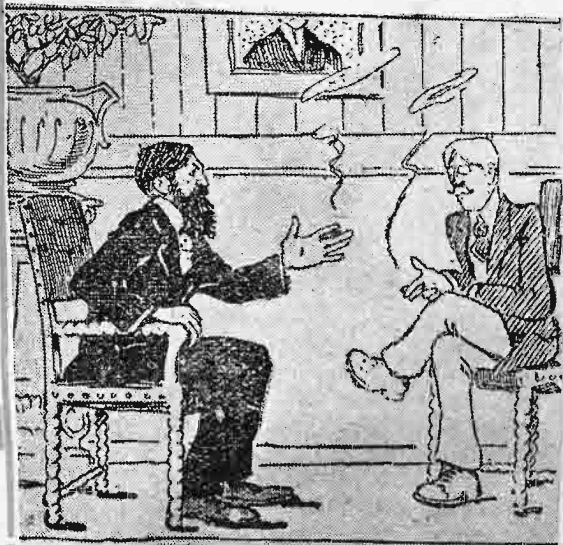
Πέραν, δίοδος Τοῦνελ, ἀριθμ. 5,

Φόρμας Εὐρωπαϊκὰς εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ ἐτοιμοὺς Εὐρωπαϊκὰς (model), ὅλα τὰ εἶδη διὰ καπέλλα, εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς. Ὅλος ἰδιαίτερος συνιστῶμεν τὰς γυναικείας καμώσεις (μαλλιά τοῦ ἰδίου καταστήματος, κατασκευαζομένης ὑπὸ ἰδιοῦ διπλωματοῦχου, ἀπαραιτήτους διὰ κάθε Κυρίαν.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ

Ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ ἐργοστάσιον.

— 'Η πολυτέλεια τῆς γυναίκός μου σέ κατασφραγίζει; δὲν σ' ἐννοῶ.

— 'Ιδού, μόλις ἰδῆ τὴν γυναϊκά σου ἢ ἰδική μου, θὰ γυρέψῃ ἀπὸ ἐμὲ περισσότερα.

— Μοῦ διηγήθησαν, ἀγαπητή, πολλὰ σκάνδαλα γιὰ τὸν ἄνδρα σου.

— Πές μου τα, καϋμένη, ἂν εἶναι πολὺ φοβερά, θὰ ἀπιτύχω ἀπ' αὐτὸν δύο φορεσιές.

— Ἐχει καλῶς, σὰς προσλαμβάνω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ἀλλ' ἀπὸ τώρα σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι δὲν ἀνέχομαι ἀντιρρήσεις.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Βλέπετε ὅτι εἶμεθα τῆς ἰδίας γνώμης.

Εἰς κτηνοτροφικὴν ἐκθεσιν:

— Καὶ δίδουν βραβεῖα, πατέρα, εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτήν;

— Βέβαια, βραβεύουν τὰ ζῶα.

— Ἐκεῖνα ποῦ εἰργάσθησαν περισσότερον;

— Τοῦναντίον, ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔκαμαν τίποτε καὶ ἐπάχυναν πειὸ πολὺ.

Καὶ ὁ μικρός:

— Καὶ δὲν θὰ κάμουν τέτοιες ἐκθέσεις καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους;

Ἡ ἀκριβεία.

— Πῶς δύο καὶ δύο κάμουν πέντε;

— Μάλιστα, βλέπετε ὅλα ἀκριβαίνουν.

Ὁ Ἀνθοπώλης τοῦ Πέραν.

Εὐγενής;

— Εἶδατε πόσον εὐγενής εἶναι ὁ κούριός μου; σὰς χαρίζει τὰ μισὰ ἀπὸ τὸ ποσὸν ποῦ τοῦ χρεωστᾶτε.

— Πέ του, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τότε θὰ τὸν πληρώσω, ὅταν μοῦ χαρίσῃ καὶ τᾶλλα μισά.

Πνευματιστικὰ πειράματα.

— Ἐγὼ διὰ νὰ κάμω νὰ κινηθῇ ἓνα τραπέζι, ἔχω ἰδική μου μέθοδον.

— Ποίαν;

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀρχίζω νὰ πίνω κάμποσες μαστίχες...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ; ΣΤΑΪΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐν τῇ ὁδῷ Βοειδόδα, ὅπου ἄλλοτε ἦτο ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν.

Ἐκ. Ἀριστοβόλου, Ἀναστασίου καὶ Σπ. — Ὑπεύθυνος: Ἀριστοβόλος Δ. Χρηστάκης.

ΔΕΛΤΙΟΝ
τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν
τοῦ (ΑΠ' ΟΛΑ)
Ἀριθμ. 18